

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave
- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave
- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave
- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave
- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn: Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Linda Laurant, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

September 2017

Achter de dijken, tussen de dijken. Dat is de plaats waar het dorpsleven van Nederhemert zich afspeelt. Nederhemert-Noord, veilig verscholen en uit de wind achter de Maasdijk. Tenminste, dat geldt voor de meeste huizen. Nederhemert Zuid, beschermd door zomer en winterdijken, knus gelegen tussen de rivieren en weilanden. Soms komt het water door stormen en smeltend water hoog en kan het over de uiterwaarden de dijken bereiken. Gelukkig is dit na 1995 nauwelijks meer gebeurd. Wij denken uit de wind te zitten achter onze stoere verstevigde dijken. Toch kan het natuurgeweld niet alleen in de vorm van water komen. Deze dagen staan kranten en media-sites vol met recente berichten van hevige stormen die óók Nederlands grondgebied verwoesten. Daar zijn dijken en duinen niet toereikend om het natuurgeweld tegen te houden. Dat maakt klein. We zien hier iets van Gods grootheid tegenover de nietigheid van mens en wereld. Ook in deze dorpskrant weer veel aandacht voor grote dingen: wie is er niet verwonderd als er een pasgeboren kind in het wiegje ligt. Naast zeven geboortemeldingen het verhaal van de baakster die een veelvoud van dit aantal in Nederhemert op de wereld heeft gezet! Mooi dat dit verhaal nu bewaard wordt. Iemand was vijftig jaar getrouwd! Wat een tijd! En over tijd gesproken: een kanselbijbel uit de kerk hier uit 1767 die verdwaald raakte en vanuit Hogeveen weer naar Nederhemert werd gebracht, ook vanwege publicaties over Nederhemert. Nu blijf ik nog wel benieuwd naar het verhaal áchter de reis náár Hogeveen, maar dat komt misschien in een volgende dorpskrant. De Ambachtshof draait al vijf jaar! Ook hier draait het om afhankelijkheid: gaat de economie nog goed, kan ik aan het werk blijven, houd ik voldoende klanten... gezien de open dag op zaterdag 2 september j.l. gaat het hier op dit moment vóór de wind. Op dit moment lijkt iedereen weer terug van vakantie, ook hier is iets over te lezen: een werkvakantie. Kortom: er is weer veel te lezen en te verwonderen, te plezieren en te verbazen te bepraten en te onthouden. Veel leesplezier!

Gerda Kooijman – Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad

Dorpskrant

We hebben nu al weer de laatste krant van de 5^e jaargang voor U gemaakt en kijken blij terug op de eerste krant, die van december, die we in kleur hebben gemaakt.

Dit was een succes en dus hebben we uitgezocht of we de

krant voortaan helemaal in kleur kunnen gaan drukken, maar dat gaat helaas niet lukken.

We zouden de advertentietarieven in die mate moeten verhogen, dat het niet meer leuk is voor de adverteerders om mee te doen.

Het blijft dus een kleuren omslag met zwart-wit binnenkant en in elk geval 1x per jaar een kleurenexemplaar. En als het financieel haalbaar is 2 keer per jaar.

Formulieren gebiedsplan Nederhemert

We hebben op de zomermarkt gevraagd of U het formulier voor ons gebiedsplan in wilde vullen en we hebben huis aan huis een formulier bezorgd.

Hier heeft U allemaal heel goed op gereageerd, dus we hebben veel formulieren ingevuld teruggekregen.

De aanbevelingen gaan we allemaal samenvoegen en dan hopen we een voorstel voor een plan aan de gemeente voor te leggen, waar zij hun beleid voor de komende jaren op af kunnen stemmen.

Rotonde

De rotonde is bijna klaar. Een kunstwerk wordt nog niet gerealiseerd, we blijven wel kijken of er mogelijkheden zijn, maar intussen wordt het mooi ingezaaid met gras en worden de bomen geplant.

Er komt een officiële "opening", daar zullen we U te zijner tijd over informeren.

Tevens is het echt de bedoeling, dat er een zendmast bij de rotonde komt, de vergunning is er al voor afgegeven. Het wachten is op de KPN.

Bloembakken

We hebben deze zomer kunnen genieten van de prachtige bloembakken, welke door Walter Esch regelmatig van water werden voorzien.

Gezien de kosten zullen we deze bakken niet jaarlijks op kunnen laten hangen, maar we proberen het zeker een keertje terug te laten komen, als ons budget het toe laat.

Aftredend en herkiesbaar

Arie Verheij en Wim van der Toorn waren aftredend en herkiesbaar.

Er hebben zich geen tegen kandidaten gemeld, dus zijn ze herkozen.

Mochten er nog jongeren in het dorp zijn, die zich op willen geven als jeugdlid, dan kan dat. Je bent van harte welkom.

Parkeren

We verzoeken iedereen om niet meer op het trottoir te parkeren en ook aan bezoek te vragen dit niet te doen. Dit zorgt voor overlast en gevaarlijke situaties. De politie ziet erop toe en er worden ook boetes voor uitgedeeld!

SAIL 2017

Op zaterdag 9 september jl. hebben we allemaal weer kunnen genieten van de SAIL. Gelukkig was het droog en redelijk mooi weer, zodat er volop publiek aanwezig was aan de kant in Nederhemert, Poederoijen en Aalst. Elders in deze krant kunt U er meer over lezen.

Informatiebord bij de boekenboom

We hebben een informatiebord, wat bij de boekenboom geplaatst gaat worden. U kunt informatie om op te hangen aanleveren bij Arie Verheij, Schoolstraat 1a, Nederhemert. Graag voorzien van een begeleidend briefje, dat het voor het informatiebord is, bij Arie in de brievenbus doen als U iets bekend wilt maken. We hopen dat het bord staat als U deze krant leest.

Volgende vergadering

Onze volgende vergadering zal gehouden worden op maandag 20 november 2017 om 19.30 uur in dorps huis De Gaarde. Voorafgaand aan deze vergadering is er een inloopkwartiertje van 19.15 tot 19.30 uur. U bent van harte welkom.

Willemien Hobo

Onze kleinste Hèmersen

Jeftha

*Tot onze grote dankbaarheid en blijdschap
heeft de sporende hand van de Heere ons huwelijk
opnieuw gezegend met de geboorte van een zoon en broertje
Jeftha Raphaël*

Jeftha

*13 juli 2017
15.32 uur - 4480 gram*

*Marius en Anita Hak - Looy
Daniel, Johannes, Ezra, David en Juda
Molenstraat 87a
5317JC Nederhemert
0418-745042 0629197507
Bezoek anders op afspraak!*

*De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte van een dochtertje en zusje*

Anna Cornelia Gerritje

*Gerit Bruygom
Anna Bruygom van Ooijen
Annelinde
Gerlice
Lieke
Hannah
Leonora*

Maasdijk 52, 5317 HK Nederhemert, tel. 0418-551981

Onze kleinste Hemersen

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte van een dochter en zusje

Liselotte Dirkje Cornelia

Liselotte is geboren op 1 augustus 2017 om 03.43 uur,
weegt 2960 gram en is 48 cm lang.

Arie & Céline van der Reijden
Jochem
Daphne
Maasdijk 10, 5317 KR Nederhemert
Tel. 06-54363039 / 06-11385140

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van
onze dochter en zusje

Johanna Erika

Wij noemen haar

Joalien

📅 17-08-2017 ⌚ 07.12 uur ⚖️ 3300 gram

Jaap, Marjan, Anton, Arieke en Dianne van Ger
Molenstraat 29a, 5317 JD Nederhemert
Tel. 06-22682046

Een klein kindje is
Een wonder van leven
Een bundeltje vreugde
Een heerlijke zegen
En een geschenk van God

Onze kleinste Hèmersen

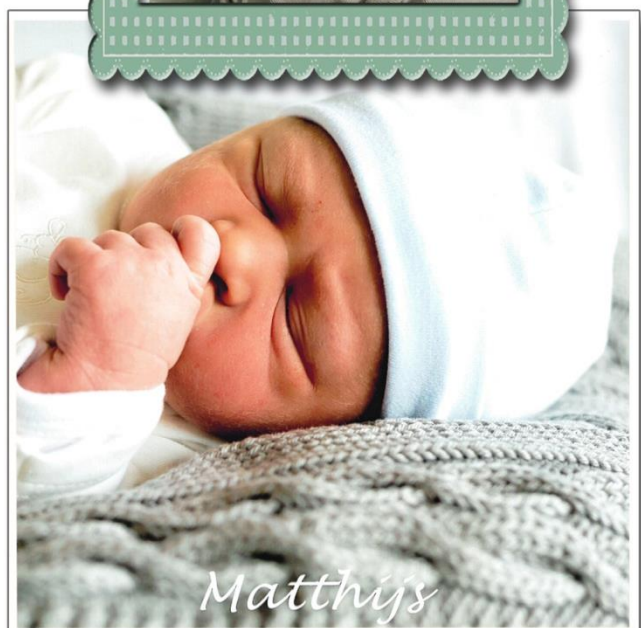

De Heere, de Schepper van al het leven,
heeft leven gespaard en nieuw leven gegeven.
Hij, Die ons aller leven onderhoud en leidt,
heeft ons op Zijn tijd, met een zoon en broertje verblijdt.

Marinus Cornelis Jan
Ruben

Cornelis-Jan van den Oever
Rianne van den Oever-van Heijkop
Jenienke, Gert-Jan, Dinette, Marlinde, Shanne en Jesse

Nijverheidstraat 22
5317 NL Nederhemert
Tel. 0418-562298

Matthijs

*De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
zegende ons huwelijk met de geboorte van
een zoon*

Gijsbertus

6 September 2017

Arjan en Arinda van de werken
Boterbloemstraat 32
5317 NH Nederhemert
0418-723005

Bezoek vinden we fijn, maar mag dit
's morgens tijdens de kraamdagen of
op ons kraamfeest zijn.

Wij hopen ons kraamfeest te houden
op D.V. zaterdag 4 november
van 15.00 uur tot 17.00 uur
in het dorps huis de Gaarde
Schoolstraat 8 Nederhemert

Onze kleinste Hèmersen

Thijs

06 // september // 2017

Dankbaar, blij en gelukkig zijn wij met de
geboorte van onze zoon en broertje

Thijs Gerrit

Thijs is het broertje van Levi

Johan en Heidi de Bruin
Boterbloemstraat 6
5317 NH Nederhemert
0418-648911

Zoveel liefde in dit kind verweven
zoveel geluk aan ons gegeven
zoveel blijdschap om een
mensje zo klein
zoveel moois om God dankbaar
voor te zijn.

© dorpskrant nederhemert

Van boom tot droom

Heijdijs Meubelen Nederhemert

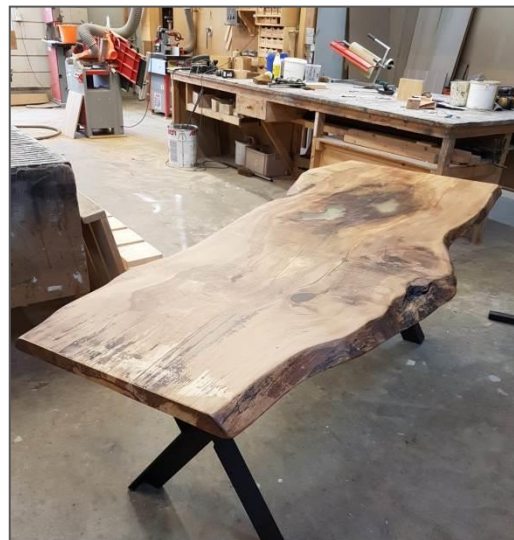

Via de Lenshoek in Wellseind rijd ik naar de hal van Heijdijs Meubelen. Misschien dat sommigen van u al denken, die Lenshoek is toch doodlopend en er staat toch Nederhemert in de naam? Nou 2 panden aan het eind van de straat vallen nog net binnen de grens en zodoende staat het bedrijf toch echt in ons eigen dorp. Nadat Senna, een grote herdershond, laat weten dat ik er ben en vooral ook laat weten dat hij aanwezig is, komt Dirk Oomen (45) vanuit de hal aangelopen. Onder het genot van een bakje koffie maken we een praatje in de kantine, waar een mooie foto van zijn dochters aan de muur een plekje heeft gekregen.

Als ik vraag naar het soort werk wat Dirk heeft gedaan in zijn carrière, is het antwoord vrij simpel. Alleen maar dit, in de meubels. "Toen ik van de LTS kwam bleek dat ik een slechte rug had en het werk in de bouw niet geschikt was. Op de hoek van de Kapelstraat-Molenstraat kwam toen een bedrijf in meubels dat Bisschop heette. Kees Oomen zei toen tegen mij, is dat niet iets voor jou? Zodoende ben ik op mijn 16^e begonnen in de meubels en er niet meer mee gestopt." Na een jaar ging Dirk bij Heijdijs in dienst op de Lenshoek. Daar heeft hij al die jaren in dienst gewerkt totdat hij voor de keuze kwam te staan om het over te nemen. Na alles op een rijtje te hebben gezet ging hij de uitdaging aan en begon zo zijn eigen bedrijf. Maar waar komt dan de naam Heijdijs Meubelen vandaan? Het blijkt een combinatie te zijn van Heijkop en Dijkhof, de

vorige werkgevers van Dirk. "Ik heb dat bewust niet veranderd, want ze hadden in die jaren een goede naam opgebouwd en een grote klantenkring door heel Nederland".

Maar zoals vele winkels ondervindt ook de meubelbranche nadelige gevolgen van het internetshoppen. "Waar je vroeger 130 afnemers had, is dat nu teruggelopen naar 2 bij wijze van spreken. Veel meubelzaken zijn weggefallen en maken plaats voor de grote ondernemingen. Die laten complete dorpen in andere landen bouwen met fabrieken, kerken, scholen enzovoort voor de productie van hun meubels". Dirk is zich daarom gaan richten op maatwerk, iets waaruit hij ook het meeste plezier haalt in zijn werk. Iets persoonlijks maken voor zijn klanten, waarbij ze samen hebben nagedacht over het ontwerp. Ook doet hij spuitwerk en reparaties voor vele ondernemers uit de buurt. Daarbij zit Dirk aangesloten bij een speciaal project dat heet Van Boom Naar Droom.

Zeven jaar geleden, toen Dirk voor zichzelf was begonnen, werd hij benaderd voor dit project. Iets waarbij de opbrengst geheel ten goede komt voor weeskinderen in Malawi. Er wordt hout uit Nederland geveild, bijvoorbeeld een boom van Paleis het Loo waar Dirk nu mee bezig is, en daar zit dan een certificaat bij. Ik spreek dan een avond met de kopers af om hun wensen door te nemen en wat we kunnen doen. Die mensen vinden het fantastisch om

dan een kijkje te kunnen nemen hier in de hal waar hun product tot stand komt. Sommige komen dan regelmatig langs om te kijken hoe het ervoor staat. Toen ik dit voor het eerst deed, was dit soort werk nauwelijks te vinden op internet, nu hoef je op Google maar te zoeken op boomstam tafels en je vindt honderden tafels”.

Hij loopt nu weer in zijn eentje in de hal rond, al is dat weleens anders geweest. 3 jaar lang heeft Roel namelijk bij hem gewerkt. “Een superfijne werknemer, maar Roel wilde een stapje verder. Voor mezelf heb ik destijds alles op een rijtje gezet, de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen, en besloten dat het ook wel fijn is om alleen te werken. Je hebt dan minder zorgen over je werknemer waar je rekening mee hoort te houden als werkgever en dat werkt een stuk relaxter. Mijn vrouw Dicky helpt me dan met het schuurwerk en zo weet ik me prima te redden”.

Wilt u nog meer informatie over Dirk, Heijdijk Meubelen of VanBoomNaarDroom, breng dan een bezoekje op www.heijdijkmeubelen.nl

René van de Werken

Quizavond Oranjetrouw

Quizavond

2017

De eerste vrijdag van de maand november, 3 november dit jaar, is het weer de jaarlijkse quizavond van Oranjevereniging 'Oranje Trouw' uit Nederhemert.

We gaan er weer een gezellige avond van maken, vol met leuke vragen om zo te kijken welk team er de meeste punten behaalt. Iedere punt is geld waard en ieder fout antwoord 'kost' geld. Zo kunnen de teams nog een leuk bedrag winnen mits ze meer antwoorden goed als fout hebben natuurlijk ;-). Mocht er een team in de min komen met punten dan hoeven

ze dit niet te betalen hoor ha ha! Er zullen weer diverse categorieën zijn zoals onder andere: klokkijken, rekenen, foto vragen, nieuwsvragen e.d.

Een team bestaat uit 6 personen. Zo kun je mee doen als buurtvereniging maar ook gewoon als collega's, teamgenoten of vrienden. Deelname is gratis. Deze avond zal worden gehouden in Dorpshuis de Gaarde in Nederhemert en begint van 20:00 uur.

We hopen weer op een leuk aantal teams maar bovenal een gezellige avond met elkaar!

Bakkerij Van Horssen in Nederhemert

Bakkerij van Horssen gevestigd in Nederhemert

Na jaren van verbouwen en te krappe ruimte in de bakkerij in Aalst is het er dan nu eindelijk van gekomen. Bakkerij van Horssen heeft een nieuwe bakkerij gebouwd, en wel in Nederhemert aan de Ambachtshof. Na de eerste bouwvergadering op 6 september 2016 is de bakkerij op 5 Juli 2017 in gebruik genomen en zijn ze hier brood gaan bakken. Woensdag 30 Augustus is de officiële opening verricht door wethouder A. Bragt van de gemeente Zaltbommel en door de 5 dochters van Arthur en Els van Horssen. Ze kwamen met een bakfiets door een papieren deur heengereden. Vele genodigden en belangstellenden waren hier getuige van. Op zaterdag 2 september is er een open huis

geweest waar heel veel mensen zijn geweest. Arthur en Els willen dan ook iedereen bedanken voor het warme welkom dat ze hebben gehad in Nederhemert, en speciaal de collega-ondernemers aan de Ambachtshof voor alle samenwerking.

Tussendoor was er nog een mooi jubileum om op terug te kijken: het 20-jarig bestaan van de Bakkerij. Op 1 september was het nl. 20 jaar geleden dat Arthur en Els de bakkerij in Aalst hebben overgenomen. Omdat er nu al zoveel festiviteiten zijn geweest rondom de opening en het open Huis bij de nieuwe bakkerij wordt daar later dit jaar meer aandacht aan besteed o.a. met een spaaractie voor een Jubileumconcert met het Urker Mannenkoor 'Hallelujah' op zaterdag 20 januari 2018 en een dorpsontbijt in juni 2018. Ze hopen daar weer velen klanten en vrienden te ontmoeten.

Dirk Brugmans

30 jaar metaaldraaierij Bienen

Metaaldraaierij Bienen bestaat 30 jaar.

Vrijdagmiddag 1 september was het feest in de bedrijfshal van metaaldraaierij Bienen aan de Nijverheidstraat 18, want het bedrijf bestond 30 jaar. Vele vertegenwoordigers en klanten kwamen Andries en Ella en zijn personeel feliciteren, want het is een bedrijf geworden

waar ook Nederhemert trots op mag zijn. Andries is begonnen in een schuurtje achter de voormalige woning van Jap Hobo aan de Molenstraat 28. Hij ging toen samen met Ella daar ook wonen. Eerder werkte Andries bij verschillende bedrijven, ook bij Kronenburg in Hedel en bij van Federal in Zaltbommel. Daar draaide hij scheepsassen met de hand. Veertig uur werd er over een as van 8 meter lang met een gewicht van 2½ ton gedraaid. Toen dat bedrijf ging sluiten, zei boekhouder Huib Wijburg: "Begin eens voor je eigen". "Ik heb eerst nog halve dagen bij een bedrijf in ploegendienst gewerkt en dan thuis verder werken tot laat in de avond. De Silca in Gameren heb ik de eerste jaren toen ik zelfstandig werkte, veel voor gedaan en in die tijd veel geleerd, want je bent jong en je denkt alles te kunnen. Vanuit het schuurtje van Jap Hobo naar een afdeling van Hobo ernaast, waar ik een halletje huurde, zodat ik meer plaats had. Tot 1992 heb ik daar gewerkt en ben toen in de Nijverheidstraat gaan bouwen. Daar stonden toen boomgaarden en mais.

Moet je nu eens kijken wat er staat. Daar 23 jaar met mijn bedrijf gewerkt, maar mijn zoon wilde ook in het bedrijf dus ik moest uitbreiden. Eerst grond gekocht aan de Ambachtshof om daar te bouwen. Toen kwam die grote hagelbui in augustus en ik had ook schade. Wim van Horssen van het gelijknamig bedrijf, kwam de schade opnemen en vroeg aan Andries of hij de grond in de Ambachtshof wilde verkopen aan hem. En dat wilde Andries wel, want hij had al lang een oogje op pand Nijverheidstraat 18. Maar dit pand heeft jaren daarvoor te koop gestaan, want de vraagprijs was erg hoog, maar toen kwam de zaak toch rond. Andries verkocht zijn grond aan Van Horssen en kocht zelf het pand van Smits aan de Nijverheidstraat. En daar zit ik nu alweer 1½ jaar."

Ik kreeg een rondleiding en wist niet wat ik allemaal zag, want een moderne machines en wat een pracht van een gebouw en alles zo schoon.

Andries vertelde nog dat hij samen met zijn personeel, 4 draaiers en een frezer, die gedenkwaardige dag 1 september, geluncht heeft in de kantine en om 14.00 uur ging men de hal in, want dat was het tijdstip dat Andries getekend had bij de K.v K. In Tiel, precies 30 jaar geleden. Huib Wijburg uit Well was al 30 jaar boekhouder bij Bienen en hij vertelt dat hij van Huib veel steun gehad heeft. Andries Bienen en zijn personeel kunnen trots zijn op hun mooi bedrijf.

Dirk Brugmans

Jonge pompoenenkwekers

Jongeren met een hobby – Willem en Karel op't Hof

Het ontstaan van onze verkoop van kallebassen en pompoenen.

Wij, Willem en Karel, kregen van iemand een zakje met pompoenenzaad.

Ons leek het wel leuk om dit te zaaien en vroegen aan onze vader of we een stukje land mochten gebruiken om te zaaien. Dit lukte

goed en we hadden er zoveel dat we besloten om ze te verkopen. Omdat onze pa altijd een kar aan de straat heeft staan waar we boeketjes met bloemen verkopen hebben we ze daarbij gezet. Dit was zo'n groot succes dat we nu al 500 m2 hebben. We hebben verschillende soorten en kleuren van klein tot heel groot, turkse mutsen, wit, groen oranje, geel. De zwaarste was tot nu toe 53 kilo. We verkopen ze van begin augustus tot begin november. Inmiddels hebben we al een heel aantal vaste klanten. Er zijn er zelfs die iedere week komen en opdracht krijgen om voor heel de familie ze mee te nemen. Dus wilt u het gezellig maken rond u huis kom langs, de kar staat iedere dag (behalve op zondag) aan de straat tegenover het gezondheidscentrum in Nederhemert en dit voor een leuke prijs.

Hartelijke groet,

Willem en Karel op 't Hof

Een jonge ponymenster

Sterre van Aalst houdt van pony's

Een pony liefhebber, dat is Sterre van Aalst. Al 3 jaar heeft ze pony's achter het huis aan de Maasdijk lopen. Gerrit is een pony van 4 jaar oud. Hij staat voor de ponywagen die ze in januari gekocht hebben via Marktplaats in Arnhem. Af en toe kom je Gerrit de pony met Sterre tegen in Nederhemert, met vriendin Jessie, of Britt, haar nichtje of Anouk haar buurmeisje. Sterre vindt het nog een beetje eng om alleen te rijden met de pony en de kar. Daarom begeleidt Huub van Geffen uit Ammerzoden hen. Zijn hondje Mex brengt hij mee en zit ook op de wagen. Huub loopt er gewoon naast. Het gaat steeds beter. Sterre is heel blij met de hulp van Huub. Nu was het door de vakantie weer een tijdje geleden dat ze met Gerrit weggeweest was, maar begin september op een avond is Sterre weer begonnen. Mooi hoor Sterre! Een pracht gezicht als jij met Gerrit door Nederhemert rijdt!

Dirk Brugmans

Getrouwd!

Anita van der Steenhoven

Arnold van Dam

Bert van de Werken

Liseth van Loon

Christiaan Blom

Sanne Vos

Getrouwd!

Gerbert & Linda van Heijningen

René van de Werken

Marcelle Verheij

Renate Quaak

Rick Kievit

Getrouwd!

Sander & Iris Penders

Patrick & Corina van Wijk

Geerke Bruin

Peter de Bijl

Jenny Bruygom

Jeroen van Dam

Getrouwd!

Laura Lindhout

 Gerben den Besten

Anne Bruygom

 Gerben van Genderen

Henriëtta Oomen

 Nick van de Scheur

Huwelijkscadeau gaat viraal!

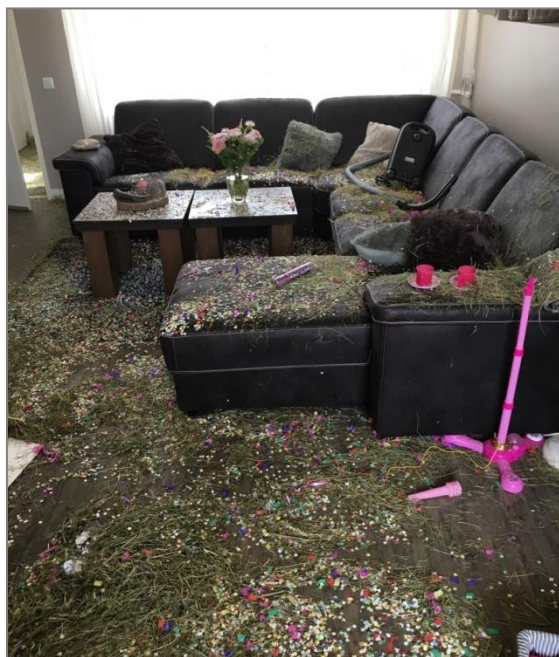
Na een hele mooie trouwdag op zaterdag 1 juli kregen René en Marcelle van de Werken nog een hele grote verrassing toen ze die nacht thuiskwamen. Het was één grote ravage in en om het huis. Ze waren wel gewaarschuwd tijdens de bruiloft dat het een beetje uit de hand was gelopen en dat ze de volgende dag wel mee zouden helpen bij het opruimen. Maar René twijfelde of ze niet een beetje de boel zaten te stangen. Alleen dat bleek dus echt niet zo te zijn.

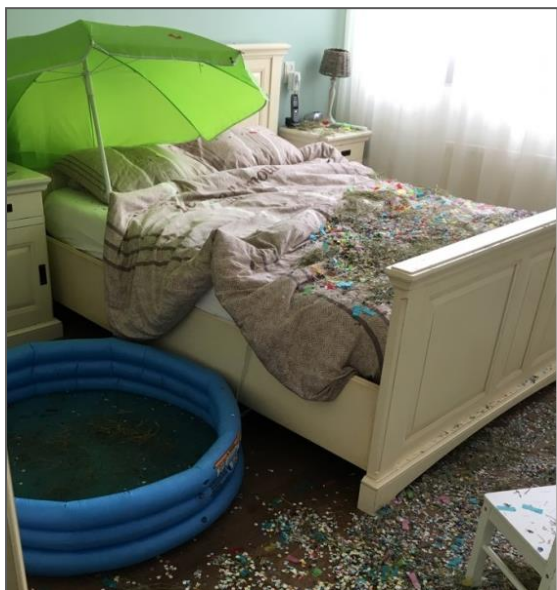
Eenmaal thuis aangekomen lagen er 15 balen hooi verspreid in en om het huis, liepen er drie kippen op de dam achter, stonden er twee konijntjes met ren in de keuken en zwommen er 13 goudvissen in de badkuip. Voor in de tuin lag ook hooi en was er het een en ander groots op het gazon gespoten en met krijt op het huis

gezet (iets met een voetbalclub uit Amsterdam). Aangezien ze in huize van de Werken fanatiek Feyenoord-supporter zijn, mocht dit toch niet zichtbaar blijven en is er maandag een hogedrukreiniger overheen gegaan. De trap stond vol met alles wat in de keukenkastjes te vinden was en wat je tot de rand toe kon afvullen. Op de overloop, slaapkamer, de trappen en in de woonkamer en de douche lagen een aantal zakken confetti verstrooid. En ook de slaapkamer was voorzien want een kinderzwembad met parasol en het bed lagen vol met o.a. macaronischelpjes. Een geintje van René zijn vrienden, die zelf ook niet flauw is in dat soort dingen, maar het zelf nooit zo bont heeft gemaakt.

“Toen we thuis aankwamen konden we de rotzooi in de voortuin al vanuit de taxi zien en toen we uitstapten zagen we het hooi al onder de schutting uit steken achter op de dam. Daar

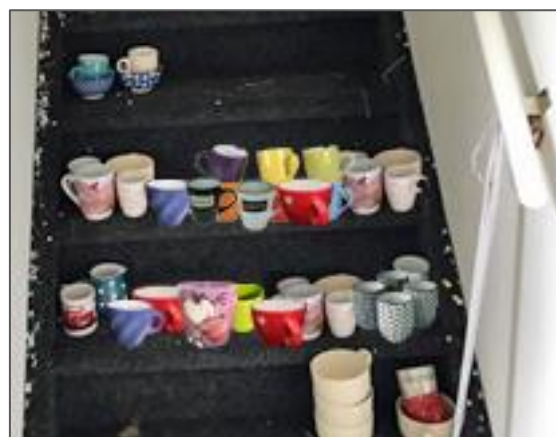
lag het echt tot kniehoogte. En wat er vooral door mijn hoofd ging was: Het zal toch niet binnen liggen?” aldus Marcelle. Maar al snel bleek dat het overal lag en omdat alle pitten en tl-verlichting eruit waren gedraaid, moest alles met licht van de telefoon worden ontdekt. Er

waren maar bijzonder weinig plaatsen beneden die niet met hooi bedekt waren. “Het enige wat ik kon zeggen; dit is toch niet normaal! De beste optie was de deur weer dicht trekken, op slot draaien en uit logeren bij mijn schoonouders”. En het opruimen dan? Iedereen kwam zijn belofte na en was er de volgende middag om mee te helpen met de schoonmaak. Vele handen maken licht werk en dat was wel nodig ook. Het waren naar schatting ongeveer 60 grote vuilniszakken vol hooi. De kipjes en goudvissen kregen gelijk een nieuw onderkomen en de konijntjes zijn gebleven, want die vonden de kinderen wel erg lief.

Nadat René de volgende dag een aantal foto's van de ravage op Facebook had gezet, werd het opgepikt door een grote Facebookpagina in Nederland met 400.000 volgers. Op het bericht op die site werd veel gereageerd en zo ging het bericht “viral” zoals dat heet. Het werd online door veel personen en sites opgepikt, geliked en gedeeld. Zodoende kwam het dat op maandagmiddag iemand van het Brabants Dagblad ineens op de dam stond en vroeg of ze een stukje mocht schrijven erover met een foto erbij voor in de krant van dinsdag. De onlineversie van dat bericht kreeg ook veel respons en zodoende werd dat ook geplaatst op de site en app van het Algemeen Dagblad, dat valt onder dezelfde persgroep. Daarop belde radiozender 3FM woensdagmorgen op om live op de radio erover te praten, werd het vernoemd in het nieuwsbulletin van Radio Gelderland en werden ze uitgenodigd om op vrijdag erover te praten bij “De week van Gelderland” op Omroep Gelderland. Wereldwijd is het bericht geplaatst op de onlinepagina's van grote dagbladen, waaronder de Daily Mail met 12 miljoen volgers, maar bijvoorbeeld ook Belgische, Zweedse en Deense dagbladen. Ook vele andere websites publiceerde een bericht erover en het ging zelf zover dat het ook in Japan terecht kwam. Dat was best bizar vond René. “Via Facebook kreeg ik een bericht van een Japanse vrouw en of ze mij wat vragen mocht stellen over het cadeautje wat we hadden gekregen. Ze schreef het voor een site met 15 miljoen bezoekers per maand en nadat ze het gepubliceerd had, werd het ook geplaatst door Yahoo Japan, wat volgens haar de grootste site van Japan is. Maar ergens is het toch onvoorstelbaar dat je in een paar dagen tijd heel de wereld rond gaat”.

Klussen in Hongarije

Dike Muilwijk en Maxime van Dongen op werkvakantie in Hongarije

Afgelopen zomervakantie zijn Dike Muilwijk, 17 jaar en student verpleegkunde, en Maxime van Dongen, 18 jaar en student MBRT, twee Hèmertse meiden, op werkvakantie geweest naar Nyíregyháza in Hongarije. Ze zijn half juli met een groep van 9 jongeren en twee begeleiders vanuit de Evangelische Gemeente Zaltbommel, afgereisd naar een tehuis voor gehandicapte vrouwen, in samenwerking en met hulp van Stichting Hulp Oost-Europa. De stad Nyíregyháza ligt in het noordoosten van Hongarije, in het armste gedeelte van dit land. In Nyíregyháza staat een tehuis waarin 90 lichamelijk en verstandelijk gehandicapte meisjes en vrouwen worden verzorgd. Het

tehuis is verouderd en er wordt veel aan gedaan om het complex geschikt te maken om zo te voldoen aan de regels van de Europese Unie. Het personeel wordt vanuit de overheid betaald, maar helaas is er geen geld voor

renovatie en aanpassingen. De technisch medewerker in het tehuis is een Nederlander. Hij heeft veel ervaring met jeugdgroepen. Naast het klussen kunnen ook activiteiten worden ondernomen met de mensen in het tehuis. Meedraaien in de verzorging is ook een mogelijkheid.

De meiden zijn een half jaar bezig geweest om door middel van diverse acties, de benodigde financiën op orde te krijgen om de reis te maken en maandag 17 juli was het dan zover, toen vertrokken ze met elkaar vanaf de luchthaven in Eindhoven naar Hongarije! Na een voorspoedige vlucht en een lange busrit kwamen ze 's middags aan in huis Magdaléneum. Daar stond een warme maaltijd voor ze klaar, soep en zoete pasta met jam.

Dat was prima te eten. Daarna hebben ze een uitgebreide rondleiding gehad door het tehuis. Tijdens de rondleiding hebben ze ook de meeste gehandicapten gezien wat wel wennen was en ook best heftig. Het waren een hoop

nieuwe indrukken, maar alle bewoners waren zeer verheugd over de komst van de groep!

Het is de bedoeling dat er een grote kamer opgeknapt gaat worden. Deze moet eerst gestript worden en daarna kan alles weer opgebouwd worden. Het is best even schakelen... Het is hier erg warm en ook de eetgewoontes zijn anders.

Verder wordt er naast hard werken ook van alles ondernomen met de bewoners van het tehuis. Zo worden er wandelingen gemaakt, eten ze gezamenlijk met de bewoners in de tuin van het tehuis en maken ze een uitstapje naar de dierentuin.

In het weekend hebben de meiden 'vrij' en vertrekken ze als groep met elkaar naar de hoofdstad Budapest. Dit is een welkome afleiding. In Budapest bezoeken ze een daklozenopvang en op zondag gaan ze daar naar een internationale baptistengemeente. Op maandag starten de werkzaamheden in het tehuis weer. Ze zijn inmiddels in de afrondende

fase beland! Dankzij de vele sponsoring was er genoeg geld om nog een nieuwe douchestoel aan te schaffen voor in de badkamer. Ook is er een controller gekocht, waarmee de tilliften die

hier worden gebruikt kunnen worden hersteld als ze stuk zijn.

Na tien dagen hard werken mag het resultaat er zijn. Er is een prachtige ontspanningsruimte voor de bewoners gemaakt! Alles ziet er prachtig en fris uit. Wat een geweldig resultaat! Op donderdagochtend 27 juli krijgen de jongeren een warm afscheid van de bewoners. Ze worden toegezongen en krijgen een tas met presentjes. Daarna moeten ze vertrekken, want 's middags vliegen ze terug naar Eindhoven. Ze mogen terugzien op een gezellige leerzame werkvakantie. Van de hele reis is een leuk filmpje gemaakt wat te zien is op YouTube: <https://youtu.be/-eMiVR6asyU>

Laurianne van Dongen

Oud-inwoonster van Nederhemert

Deze keer gaat het over Fia Oomen, oud-inwoonster van Nederhemert

Fia Oomen uit Zeist is oud-inwoonster van Nederhemert. Velen van onze leeftijd zullen haar nog gekend hebben als de dochter van Teunis en Fie Oomen – Le Sage. Ik zocht telefonisch contact met haar op, op aanraden van Gijs van de Werken (zoon van Otje). Op een vrijdagmorgen in augustus bracht ze een bezoek aan ons. De ontmoeting was bijzonder, mede omdat mijn echtgenote Bep met Fia in dezelfde klas op de lagere school heeft gezeten. Mijn vrouw had nog een oude klassenfoto en die twee raakten aan de praat, het ijs was gebroken. En het mooiste was: Fia begon gelijk Hèmersts te praten. Op het laatst zei ik: 'Zullen wij een begin maken met het artikel voor de dorpskrant, want jullie raken nooit uitgepraat.'

Fia is geestelijke verzorger geworden en werkt in twee verpleeghuizen, de ene Psychogeriatric en de andere Somatiek en op de Revalidatie in het Diaconessenziekenhuis in Zeist, onder de vlag van Stichting Warande. In 2009 werd Fia door de Hervormde Algemene Kerkenraad van Zeist, binnen de PKN, beroepen als predikant en heeft dat beroep mogen aan nemen. Op zondagmorgen is ze regelmatig gastpredikant in diverse kerkelijke

gemeenten. Het werk als geestelijk verzorger in soms best zwaar; je maakt mooie dingen mee, maar je wordt ook vaak geconfronteerd met trieste situaties. Diezelfde week dat Fia bij ons op bezoek kwam heeft ze nog een begrafenis geleid van een 44-jarige man die in het Somatische verpleeghuis was overleden, een ingrijpend iets.

Fia, geboren in augustus 1955 in het huis aan de Maasdijk in Nederhemert, waar nu Katje Keijnemans in woont, vertelt wat over haar jeugd en de schooljaren en over haar leven verder.

Wanneer Fia terugdenkt aan haar jeugd in Nederhemert is haar vroegste herinnering dat zij en vader op zondag naar hun paard gingen kijken. Ze liepen dan achter hun huis het pad uit en elke keer was dat een feest. Haar handje in de grote hand van haar vader is een beeld dat veel betekenis heeft gekregen in haar leven. Evenals het moment dat haar vader haar leerde bidden tegen de muur in de huiskamer. Hij leerde haar bidden met de woorden van psalm 81: *'Opent Uwe mond'*. Fia haalt daarbij een dichtregel aan: *'de kamervloer wordt tempelplein'*. Haar moeder leerde haar een avondgebedje voor het slapen gaan. Komend uit de sfeer van de Nadere Reformatie en Het Gekrookte Riet, was alles wat met de kerk te maken had, zoals kerkgang, verenigingsleven en zondagsschool niet gewoon. Haar vader las thuis uit oude schrijvers. Ze herinnert zich de warme stem van haar vader wanneer hij op zondag daaruit voorlas. De inhoud was minder toegankelijk. In de avond volgde dan 's winters het opzeggen van een gedeelte uit de Catechismus en in de zomer een gedeelte uit het Kort begrip, een eenvoudige samenvatting van de Catechismus. De Bijbel lag op een boekenplank en daar mocht absoluut niets op liggen, ook niet ernaast. Ze vertelt dat ze daardoor het besef opdeed dat de woorden van de Bijbel te maken hadden met iets Heiligs.

Foto: Mansveld fotografie

Het gezin woonde naast het café van opa en opoe Le Sage, het huidige café De Maasstroom. De locatie van hun huis en het feit dat vader een weg koos die wellicht voor mensen vanuit de kerk/dorp vervreemdend was, maakte in haar geval dat ze weinig mensen kende uit het dorp. Haar leven speelde zich af op de dijk richting Wellseind. Hoewel ze haar klasgenoten nog wel bij naam kende. Ze haalt een herinnering op aan meester Bijl die zo prachtig kon vertellen uit het boek *'De gouden Gaper'*, dat iedereen aan zijn lippen hing. Het bokspringen op het schoolplein vond ze spannend. En op een dag zat juffrouw Wolfers haar broer Teunis achterna, die weggelopen was ofschoon hij strafwerk had. Hij roetste de dijk af, de juffrouw er achteraan, maar zij kwam in een wespennest terecht.

Dergelijk kattenkwaad kan ze van zichzelf niet herinneren. Behalve dat ze ooit een nieuwe jas op de dijk had laten liggen. In die tijd werd het gras van de dijk nog ieder jaar afgebrand en dat was ze even vergeten. En dan was er de biest die na het kalven van de koe vrijkwam en die ze op moest halen bij Gijs de Gaay. Moeder bakte daar de heerlijkste pannenkoeken van. Spelen deed Fia meestal met haar nichtje Woutje van de Kolk, die ook aan de dijk woonde. De moeders stimuleerden dat ook. Toen haar tante Betje al vroeg overleed, stimuleerde moeder Oomen de vriendschap des te meer. Ook met Janny Struijk uit Wellseind trok ze op. Bij het nog jonge nichtje van moeder, Peterke Vos, kon ze altijd boeken lenen. Albert Vos, de broer van opoe Le Sage, was Peterkes vader. En wanneer opoe taai vlees trof, was ze gewoon

te zeggen: zeker een koei van ome Albert. Als Fia daar de melk voor opoe haalde, hield die altijd de emmer schuin om te kijken of de room er niet afgeschept was. Van de room kon ze namelijk heerlijke slagroom kloppen. Opoe was trouwens een meester in het kippen slachten. Met een aardappelschilmesje. En koken en bakken kon ze als de beste. Bij opa Oomen, opa Steeg genoemd, liet ze altijd haar rapport zien en dan kreeg ze een gulden. Een kapitaal in die tijd.

Er werd al vroeg meegeholpen op het bedrijf van vader. Hij had een loonwerkbedrijf en daarnaast wat stukken land waar hij aardappelen, aardbeien en moffelbonen (tuinbonen) verbouwde. Zoals in die tijd gebruikelijk, kreeg ze bij de topdagen waarbij de oogst binnengehaald moest worden, vrij van school. En ook gebeurde het dat er in de ochtend vroeg opgestaan werd om voor schooltijd nog aardbeien te plukken en evenzo na schooltijd. Haar moeder zorgde dan dat de kinderen vroeg naar bed gingen om de volgende morgen weer fris te zijn. Feest was het voor Fia wanneer ze met vader als loonwerker, hoog boven op de trekker, in de avond nog naar Zuilichem mee mocht. Ze herinnert zich ook haar trots op broer Rinus die op 16-jarige leeftijd bij de marine ging en op broer Adrie die eerst voer bij de koopvaardij en later marinier werd. Hun pakken waren ook wel heel indrukwekkend.

Na de lagere school ging Fia met meerdere klasgenoten naar de Mulo in Aalst. Haar moeder vond het belangrijk dat ze daar naar toeging. Misschien omdat Aalst dichtbij was of om andere redenen. Dat kan ze zich niet meer herinneren. In ieder geval fietste ze dan met Adrie van tante Meet. Waarom het niet was Adrie van Ome Piet weet ze niet.

Van de Mulo tijd herinnert ze zich maar een paar dingen. Dat er een handwerkjuffrouw was bij wie haar klasgenoten draad regen door haar krentenbollen. Toen de juffrouw beklag ging doen bij de directeur, meneer van Balen, bonden ze de deur dicht. Ook herinnert ze zich een jongen met een waterpijp en de leraar Frans, meneer Neven, die in de kost was in de Tuinstraat bij de familie van Wijk. Daar kwam vader ook veel en dan werd er weleens gepraat over haar. Als meneer Neven haar dan Fietje noemde, de naam die haar vader altijd gebruikte, was ze daar wel mee verlegen.

Meneer Neven was erg geliefd op school en soms fietste hij met Adrie en haar mee vanuit Aalst naar Nederhemert, waarbij meneer Neven voortdurend een lofzang hield op de prachtige natuur.

Soms moesten er stukjes uit de krant bestudeerd worden. Maar in Huize Oomen werd geen krant gelezen. Dan vertrok Fia naar het Café van opa waar op de leestafel de krant lag en trouwens ook een blad dat de voorloper was van de huidige Margriet. Toen het gezin Oomen verhuisde naar Groningen is Fia bij Willie Slegh nog drie maanden in de kost geweest zodat ze de Mulo kon afmaken.

Ze bewaart goede herinneringen aan Hans de Smit. Hij was vaak te vinden op het loonwerkersbedrijf aan de Maasdijk. Toen vader Oomen in 1971 een boerderij in Uithuizermeeden kocht, logeerde hij ook nog veel bij hen. Ook Gerrit van Ome Roelof kwam met zijn vrouw. En Bert van tante Ger uit de Noordoostpolder. Dat was een gezellige tijd, hoewel er een schaduw over het gezin trok. Moeder bleek de overgang van het vertrouwde Nederhemert naar een boerderij ver van de bewoonde wereld niet aan te kunnen. Ze werd ziek en zou nooit meer herstellen. Een grote slag voor haar vader en het hele gezin. Moeder begreep niet altijd de weg van haar man, maar is hem altijd door dik en dun blijven steunen. Ze heeft wel geleden onder de onzekerheid in haar leven. Ze was een nette huisvrouw en alles doen voor haar gezin was haar lust en haar leven. Fia heeft veel ontzag en eerbied voor haar ouders en vertelt ze mij: 'Ik zal ze nooit vergeten.' 'Weet je' vertelt ze mij nog, 'toen wij naar Groningen verhuisden werd een strandjutter die achter onze boerderij woonde met lang haar in een staart een grote vriend van mijn vader. Mijn vader hielp hem uit het Café te blijven en hij hielp mijn vader op de boerderij. Dat was wel bijzonder. Mijn vader leerde verder dan het uiterlijk kijken.'

Verdere familie en Dirk Wolfers en Elis van Wijk kwamen vader en moeder ook opzoeken. Dat was altijd gezellig omdat ze in de vreemde dan weer iemand van hun geboortegrond zagen. Vader en moeder zijn hierna nog een keer verhuisd naar Giessen vanwege de gezondheidssituatie van moeder, het laatst naar Wijk en Aalburg. Verdrietig was het dat vader al op 61-jarige leeftijd overleed. Hij werd

op zijn sterfbed verzorgd door Rinus en Jenny en is ook begraven in Nederhemert. Moeder overleed bij Adrie en Jeanne in Wijk en Aalburg, eveneens op jonge leeftijd, ze werd 62 jaar. Zij werd eveneens begraven in Nederhemert.

Gelukkig heeft Fia nog 5 broers en een zus. Had, moet ik zeggen want ze vertelt dat broer Teunis ook op jonge leeftijd is overleden en Adrie is afgelopen 6 september overleden. Haar broer Roelof woont in Swifterbant, Lies woont in Hoogeveen, Rietje haar zus woont in Wolvega en Rinus dus in Nederhemert. Voor haar gevoel vertegenwoordigen Rinus en Jenny een beetje hun ouderlijk huis. Bij alle feesten en andere familiegebeurtenissen praten ze daarna als broers en zussen. En ze zijn er altijd welkom. Roelof komt er ook graag en bezoekt dan nog oude bekenden vanuit zijn jonge jaren. Dan gaat hij ook graag naar de cafetaria waar hij bekenden ziet. Zoals die keer dat hij een cola bestelde en daarna een paar biertjes dronk. De cola bleef staan. Waarop de mensen vroegen: 'Roelof, waarom hede gij toch die cola besteld? Tja, zegt Roelof, dè he'k oan Jenny's beloafd.'

Fia vertelt nog dat ze in 1979 op grond van haar belijdenis gedoopt is in de Hervormde Kerk van Uithuizermeeden. Destijds werkte ze bij de PTT, maar daar ze meer direct met mensen wilde werken en om meer over de achtergronden van de keuze van haar vader te weten te komen ging ze theologie studeren. Eerst HBO en aansluitend deed ze de klassieke opleiding tot predikant aan de Universiteit.

Via een stageplaats had ze inmiddels een vaste aanstelling bij de Warande in Zeist en daar is zij nog steeds werkzaam. Fia weet ook wel dat een vrouwelijke predikant in Nederhemert niet zou kunnen, maar het zou wel fijn zijn dat wij ieder in hun waarde laten. Daarbij is voor haar een vuistregel dat je je eigen wortels goed moet kennen. Van daaruit respecteert zij ook andere zienswijzen.

Toen ik vroeg naar bijzondere voorvallen in haar werk vertelde ze het volgende: 'Op een begrafenis van een vader/opa begonnen bij het graf veel kleine kinderen erg te huilen. Ik ben toen even van mijn begrafenis tekst afgeweken om ter plekke een kinderverhaal te vertellen over een lied uit de Hemel voor de dieren. Alleen de kleine vogeltjes wilden het lied

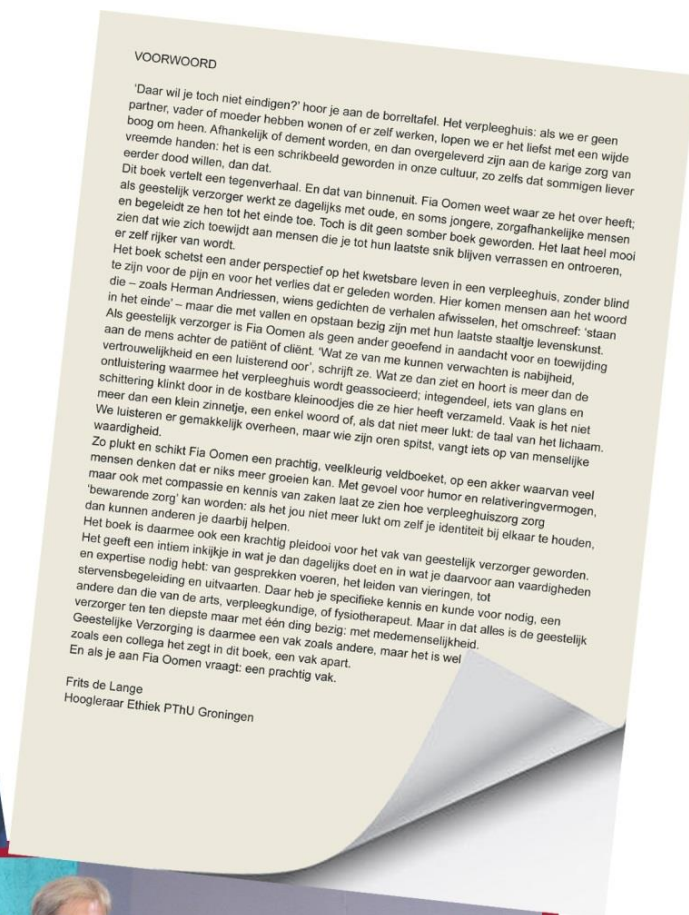
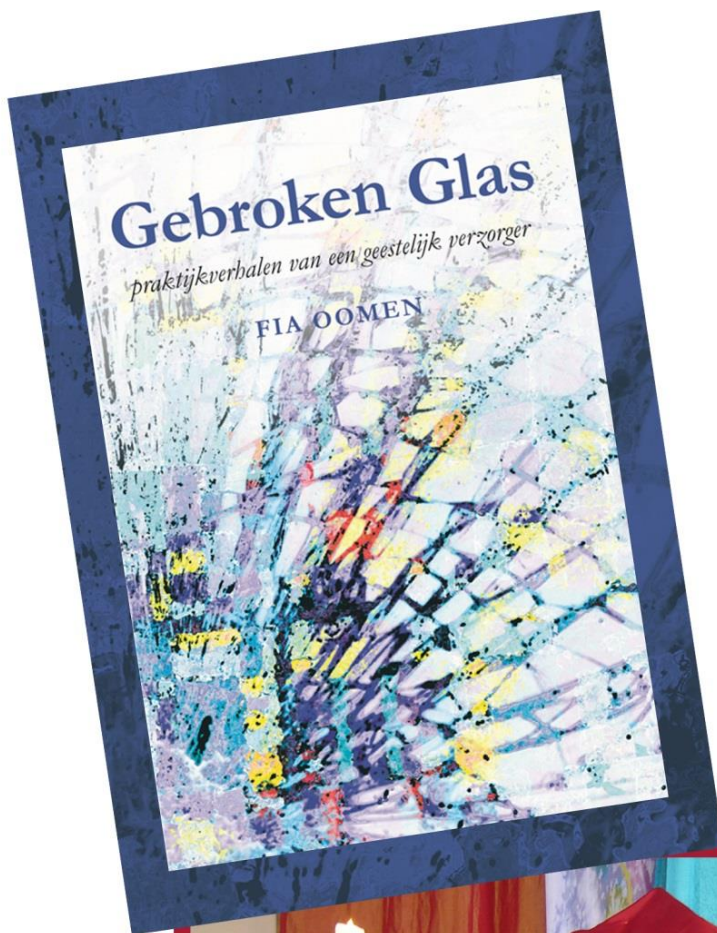
hebben want wij komen, zeiden zij, overal waar mensen verdrietig zijn. Alle kinderen waren vol aandacht en hun tranen gedroogd. In de stilte na dit kleine verhaal begon een vogeltje luidkeels te fluiten, heel ontroerend. Daarna hebben we de begrafenis voortgezet.'

Fia is nu 62 jaar en hoopt nog een tijd haar werk als predikant en geestelijke verzorger voort te zetten. En als ze stopt met haar werk blijft ze even zo goed predikant want predikant ben je voor het leven. Wij gaan nog een foto maken bij het ouderlijk huis van Fia aan de Maasdijk en nemen hierna hartelijk afscheid. Het was fijn om een artikel te schrijven over Fia Oomen, oud- inwonster van Nederhemert.

Op zaterdagmiddag 2 september heeft in de Noorderlichtkerk in Zeist een boekpresentatie plaats gevonden. Fia heeft een boek geschreven met als titel 'Gebroken Glas, praktijkverhalen van een geestelijk verzorger'. In deze dorpskrant kunt u verderop een voorwoord lezen over dit boek en u kunt het boek ook eventueel bestellen. Als redactielid ben ik samen met mijn vrouw, bij de presentatie van het boek geweest.

Dirk Bruggmans

Oud-inwoner van Nederhemert

Nóg een oud-inwoner van Nederhemert vertelt zijn verhaal: Diederik van Genderen

Oud-inwoners van Nederhemert, ze wonen overal in Nederland en soms ver daarbuiten. Diederik van Genderen, zoon van Bart en Dir van Genderen, die al vele jaren geleden zijn overleden, woont nu in Dreumel en ik ben op een avond, begin augustus, naar Dreumel gereden om hem daar op te zoeken. Dreumel, een plaatsje voorbij Heerewaarden, in het land van Maas en Waal, ongeveer een 30 km van Nederhemert. In die plaats aangekomen: Meteen al een wegomlegging, het is kermis in het dorp, dus omrijden. Uiteindelijk kom ik terecht op de Rooijsestraat 1. Een mooi witgeverfd huis tegen de dijk aan. Als ik aanbel bij de voordeur hoor ik de hondjes al blaffen. Diederik doet de voordeur open. Daar sta ik dan tegenover de man uit Nederhemert die bekend is geworden in vroegere jaren door de Betuco. Als ik in de kamer kom word ik gelijk begroet door twee Pim Fortuin hondjes, echte schatjes van 8 en 9 jaar oud. Ook maak ik kennis met Janny, de vrouw van Diederik, die van geboorte uit Aalst komt, dochter van Gerrit-Roelof Oomen. Het echtpaar heeft een zoon van 34 jaar die in Nijmegen woont en 2 kinderen heeft. Ook werden er nog 5 kinderen uit het buitenland geadopteerd, 2 jongens uit Sri Lanka en 3 meisjes uit Ethiopië, maar er woont nu niemand meer thuis van de kinderen. Het echtpaar woont in een mooi huis met een ruime kamer met een mooie eikenhouten vloer. Wij drinken koffie en wij raken aan de praat over vroeger. Diederik heeft een bewogen

leven achter de rug en wil daar graag iets over vertellen.

Hij vertelt dat zijn moeder, Dir Bodmer, is vernoemd naar de oude Dirk Hobo, de vader van Jap en Dik Hobo. Diederik had 4 broers, Gerrit, Jan, Wim en Anton. Anton is in 1967 op 26-jarige leeftijd overleden aan een hartinfarct. Diederik, Jan en Wim hebben alle drie een vrouw die zussen van elkaar zijn. Diederik heeft de lagere school doorlopen en toen de Muloschool in Aalst. 'Mijn jeugdtijd was mooi', vertelt hij, 'Wij hadden een hut bij Coentje in de Heuf onder de boom. Ik weet nog goed dat wij een keertje brandweer speelden. Wij bouwden een hut van papieren zakken en ik moest daarin gaan zitten, dan zouden ze mij redden. De hut van papier werd aangestoken maar het viel mee: alleen het buitenste van de builen met enkele lagen brandden. Maar het leek of heel de hut in de fik stond. Ze riepen "he Diederik kom eruit jo want anders gaat het niet goed". Gelukkig liep alles nog goed af. Ik had geen brandwonden maar wij waren wel geschrokken.' Als de groep bij de hut aan het spelen was en men wist niet hoe laat het was, klom Diederik boven in de top van de boom en keek op de kerktoren van Wijk en Aalburg hoe laat het was. Hij vertelt veel over zijn jeugd. Ze gingen ook ruitje tikken en Korst Kant kwam altijd naar buiten. En met grote augurken elkaar bekogelen, want die bleven toch op het land liggen na de oogst. Alleen de kleine augurken brachten geld op. Ook ging hij in de loop der jaren naar de kerkelijke Jeugdvereniging 'Daniël', daar heeft Diederik ook een verhaal over. Wijlen Ds. G. Veldjesgraaf was vertrokken uit Nederhemert, had een beroep aangenomen naar Wouterswoude en had de jeugdvereniging uitgenodigd om eens een paar dagen te komen, want de Dominee had een goede band met de jeugd uit Nederhemert. Op een dag was het zo ver. Jan Oomen, helaas ook al overleden, zou met het busje van taxibedrijf Leen van Wijk rijden naar Wouterswoude, helemaal in de kop van Friesland, de wereld uit. Wij zouden dan een nacht in de pastorie blijven slapen en de volgende dag weer richting Nederhemert gaan. Diederik vertelt dat

het echt gezellige dagen waren en wist ook nog wie er allemaal mee gegaan waren naar Wouterswoude: Jan van Wijk (later predikant geworden) uit Sliedrecht, Jan Bouman, zoon van Jap Bouman, helaas ook al overleden, Henk Bouman een broer van Marcel Bouman, Kees Oomen en Dirk Brugmans. Jan Oomen was dus de chauffeur en bracht ze veilig in Wouterswoude. Toen waren er nog niet zoveel snelwegen als nu. Je moest alles binnendoor rijden. Diederik vertelt dat hij die nacht in de pastorie goed geslapen had, maar al vroeg wakker was geworden van de boeren die gingen melken en nogal veel lawaai maakten. Het was een fijn weerzien met ds. en mevr. Veldjesgraaf.

Op de terugweg zijn wij via Schiphol gereden om daar even te kijken naar vliegtuigen, maar toen wij daar vertrokken raakte Jan Oomen de weg kwijt en zijn wij via Leiden en Rotterdam zo naar huis gereden waar

wij weer veilig thuiskwamen. In die dagen had je nog geen TomTom, dus moest je op de ANWB-borden rijden. Diederik weet nog een verhaal te vertellen van zijn vader wat ook over ds. Veldjesgraaf gaat. De dominee was in Nederhemert beroepen en Bart ging nooit naar de kerk. Die avond zei hij: Dir, ik ga vanavond naar de kerk, luisteren naar de beroepen predikant. Bart ging luisteren en men vroeg na afloop hoe het was. Bart zei: 'Als deze predikant niet naar Nederhemert komt, krijgen ze hier nooit een predikant meer. Ds. Veldjesgraaf mocht het beroep aannemen naar Nederhemert en de eerste inwoner die ds. Veldjesgraaf moest begraven was Bart, de vader van Diederik. Bart is op 61-jarige leeftijd overleden op de verjaardag van zijn zoon Wim en begraven op de verjaardag van zijn vrouw Dir. Maar verjaardagen werden nooit gehouden in het gezin van Van Genderen, want Bart zei altijd: 'Dan kunnen wij elke dag wel feest houden'. Diederik weet nog wel te vertellen dat er altijd spek was bij het middageten maar als er iemand jarig was dan kreeg men een stukje rundvlees. Zijn moeder

Dir zorgde voor het eten. Diederik: "Mijn moeder kwam nooit van het erf af, alleen om gaan te stemmen. Ze is op 82-jarige leeftijd overleden.

Maar terugkomend op de jeugdjaren, ook die gingen voorbij en Diederik moest aan het werk en ging in 1964 bij De Betuco werken aan de Maasdijk. Eerst een winkel in het kantoor gehad, maar later een grotere winkel in de loods naast het kantoor. Dat was dicht bij huis om te werken en hij ging tussen de middag thuis eten. Diederik weet nog goed dat het op een morgen geijzeld had en Dir zijn moeder hem gewoon op bed liet liggen, want ze zei: "Er komen toch geen klanten voor de Betuco, veel te slecht weer". Maar om 10 uur in de

morgen ging Diederik toch naar zijn werk, lopend met de riek in zijn hand om staande te blijven, zo glad was het. Gelukkig kwam hij heelhuids aan bij de Betuco. Diederik liep meestal naar de Betuco en hij weet nog goed dat als hij door de Molenpad kwam, dat bij Piet de Post een zwart hondje los liep

en die beet altijd aan zijn broek. Totdat hij hem echt een keer een tik gegeven heeft en daarna heeft hij er nooit meer last van gehad.

Tante Mina Hobo woonde ook op de Molenpad, met haar garenwinkel. Diederik vertelt dat Mina 25 jaar verkering heeft gehad met een Bruygom, maar wie dat is geweest weet Diederik ook niet.

In 1996 is de winkel van de Betuco verhuisd naar Zaltbommel. Diederik, die in Brakel in de Elzenstraat woonde en later een huis liet bouwen in de Lijsenhof, was toen al 2 jaar weg bij de Betuco. De volgende stap was een pand in Sleeuwijk kopen. Hij begon daar zelf een Welkoop winkel. Het gezin ging zelf boven de winkel wonen. Daar woonde zij 3 jaren. Toen werd het pand verkocht aan Albert Heijn. Het gezin ging in de Esdoornstraat in Brakel in een huurhuis wonen en Diederik ging in het hout werken bij HakWood in Werkendam. Maar in 2000 ging men weer verhuizen naar een woning aan de Dijksschrijversland 16 in Gameren, want Diederik had een bedrijfspand gehuurd van Henk van Alphen aan de Hoef in Gameren. Daar zit nog een verhaal aan vast

want Diederik vertelt: “Toen wij pas kwamen wonen in Gameren stond iemand van de kerkenraad van de Hervormde gemeente en hun predikant op de stoep. Die kwamen vertellen als wij naar de kerk zouden komen, dat wij wel het zwart pak aan moesten doen en de vrouwen een hoed op. Wij zijn nooit in Gameren naar de kerk gegaan maar kozen voor de Hervormde Kerk in Kerkdriel en daar zijn wij jaren met plezier naar de kerk gegaan”. In het pand aan de Hoef gingen Diederik, zijn vrouw Janny en personeel plastic hoezen maken voor bloemen, vooral voor de Chrysanten. In 2003 kocht hij een bedrijfspand met bovenwoning op het industrieterrein in Giessen. Ze gingen boven het pand wonen en in de hal werden weer bloemenhoezen gemaakt. Maar dat heeft hij daar niet lang gedaan want de concurrentie uit het buitenland, met name uit China en Korea, werd zo groot dat hij daar niet meer tegenop kon boksen.

In 2004 zijn de machines verkocht aan een bedrijf uit Veenendaal en Diederik en zijn vrouw gingen bij dat bedrijf enkele jaren in loondienst werken. Vanuit Giessen verhuisde men naar Dreumel waar ze nu al weer bijna 13 jaar wonen. Hij vertelt dat ze via een vertegenwoordiger in Dreumel terecht kwamen, want de winkelstellingen uit Sleeuwijk waren aan die vertegenwoordiger verkocht die zelf een winkel opende in dat dorp. Nu woont Diederik daar samen nog met zijn vrouw en 2 hondjes maar hij werkt elke week nog wel 25 uur bij een taxivervoersbedrijf in Druten. Schoolkinderen met een beperking ophalen en weg brengen, ziekenvervoer rijden naar ziekenhuizen in Utrecht, Den Bosch en Nijmegen. Elke dag een gehandicapte jongen vervoeren van Velddriel naar Druten. Ja, je leest het goed, Diederik, bijna 69 jaar, is nog druk bezig. Al verschillende jaren gaat de familie van Genderen op vakantie naar Hongarije, altijd naar dezelfde regio. En ze nemen dan kleding,

schoenen en vooral koffie mee, de wagen zit dan helemaal afgeladen. Er is daar is veel armoede en ze geven dat allemaal met plezier weg want de mensen hebben het daar echt nodig. Als ze thuiskomen van de vakantie hebben ze bijna niets meer in de auto, alles weggegeven uit liefde. Diederik en zijn vrouw zijn lid van de PKN en gaan in Heerewaarden naar de Hervormde Kerk. ‘Want’, vertelt Diederik: ‘wij dachten: nu wij hier in Dreumel wonen, kunnen wij weer in Kerkdriel naar de kerk gaan. Maar Heerewaarden heeft ook een Hervormde Kerk waarom zou ik die voorbijrijden?’ Zo heeft hij ook ds. W. de Koeijer leren kennen, die emeritus predikant is en in Heerewaarden woont, en af en toe een dienst belegt in de Hervormde Kerk in Heerewaarden. “Een fijne man, het is een vriend van ons geworden”, vertelt hij, “waar wij veel steun van hebben”. Het leven van Diederik en Janny is ook niet over rozen gegaan.

Wij nemen nog wat foto’s van Diederik bij zijn woning in Dreumel. En enkele dagen later hebben wij foto’s gemaakt bij zijn ouderlijke woning aan de Molenstraat in Nederhemert waar Gerrit van Genderen ook nog altijd woont. “Gerrit is een dorpsfiguur die bij Nederhemert hoort” vertelt Diederik, en dat is helemaal waar. Samen gaat hij met zijn broers uit Nederhemert op de foto voor hun ouderlijk huis. Tussen de

buien door moesten de foto’s gemaakt worden, met de paraplu op voor de fotograaf. Ik neem hartelijk afscheid van Diederik en zijn zoon en kleinzoon, die ook mee naar Nederhemert waren gekomen. Ook van de broers van Genderen neem ik afscheid, ook zulke hartelijke mensen, echte Hèmersen. Ik stap in de auto om te vetrekken en het regende nog steeds.

Dirk Brugmans

Flitsen uit het verleden III

Flitsen uit het verleden III: D.V.O.: De Nederhemertse Voetbalclub

Vlak na de bevrijding – er was in heel Hèmert nog geen rijdende auto te bekennen -- kwam Es van Aort de smid (Vos) met een legertruck die ze van de geallieerden hadden overgenomen (als ik mij goed herinner een G.M.C.) Hèmert rond om te laten zien dat ze weer in bedrijf waren. Een nieuwe stap in de ontwikkeling van het nu bekende transportbedrijf. Er waren ook een paar andere jonge mannen bij. Ook zijn broer Daan meen ik. Bij 't Veer namen ze een borreltje of een biertje om te proosten op de goeien afloop. (d'n ouwe Kant controleerde nog niet op alcohol in 't verkeer).

Es was, meen ik, ook de gangmaker bij de oprichting van D.V.O., de 'Door Vrienden Ongerichte voetbalclub'. Bij die vrienden hoorde, geloof ik, ook Dick Hobo en nog een paar andere voortvarende ondernemende leeftijdgenoten en/of mensen die bij hen in dienst waren Ik meen dat ik Indiëganger Jan Prik (Groeneveld) daar ook wel bezig heb gezien. Werkte hij toen al bij d'n Hobo?

Op de Groenendaal werd een stuk weiland gepacht/gehuurd, er werd een hek omheen gezet, er kwamen doelpalen, kortom er werd een voetbalveld van gemaakt. De toegang was weliswaar wat ingewikkeld: over de basaltkeien die het talud van de dijk vormden, maar wie maalt daarom bij zoveel enthousiasme. Wie dat allemaal financierde en liet uitvoeren laat zich raden.

Voetbalschoenen waren er niet of nauwelijks. De meeste voetballers speelden op werkschoenen of andere zware stevige schoenen.

Een paar namen zijn me bijgebleven: Mijn broer Hans van 't Veer, linksbuiten. Henk van Pêrke d'n bakker (Smits) midvoor. Hij had een speciaal trucje. Als hij de bal door het midden kreeg aangespeeld, liep hij vóór de bal uit die hij dan met een soort omhaal weer voor de

voeten kreeg. Een manoeuvre waarmee hij de tegenstander vaak volkomen verraste. In het doel stond "de Kik". Voor de duvel niet bang. Hij liet zich pardoos op de bal en zo nodig op de schoen van de aanvaller vallen. In 't begin van zijn voetballoopbaan stond hij vaak op de klompen onder de lat. Als-ie moest uittrappen vlogen er soms twee voorwerpen door de lucht. Een bal en een klomp. Ik denk dat zijn achternaam van Aalst was. Hij woonde op de Kao in een klein huisje tegenover "de Rooie Gijbert". (ook van Aalst).

Ondanks de grote inzet en organisatorische inspanning was D V O. helaas toch geen lang leven beschoren. Hèmert was toen nog een dorp van voornamelijk boeren, knechts, ambachtslieden en winkeliers. Die hadden geen vrije zaterdagmiddag en wel wat anders te doen dan langs de lijn voetballers aanmoedigen. Kortom, Hèmert was toen nog geen sportdorp. Waar bijvoorbeeld Aalst en Well dat, mede als gevolg van een andere bevolkingssamenstelling met andere levensopvattingen, wel waren.

Arie Smits (van t Vèèr)

Uit: De Bommelerwaard; 5 juli 1946

NEDERHEMERT. J.l. Zaterdag vond alhier de opening plaats van het voetbalterrein van D.V.O. Daar de voorz. niet aanwezig kon zijn, heette de secretaris alle aanwezigen hartelijk welkom. Daarna sprak de Heer Rozeboom een kort woord en hoopte dat deze vereeniging lang mag blijven bestaan, waarna er een aanvang werd gemaakt met de wedstrijden die tot resultaat hadden:

Noad I—Ameiden I 3—2.

Noad II—WIK I 2—1.

Door omstandigheden kon de wedstrijd D.V.O.—Vios niet doorgaan.

De muziekvereeniging „Concordia” verleende haar medewerking, die zeer werd gewaardeerd.

Het is niet uitgesloten dat sommige waarnemingen van mij niet helemaal stroken met de werkelijkheid van toen. Maar zo zitten ze in mijn, weliswaar oude, geheugen. En zo heb ik ze, zonder raadpleging van andere ouderen, die er overigens niet veel meer zullen zijn, opgeschreven.

Afscheid van de dorpsdichter

Eiland Nederhemert

Flarden mist
hangen levenloos
boven de velden
van het eiland

de aarde damp
nog na van
de wegglijdende nacht

de lucht
boven het rimpelloze
water van de Maas

kleurt
lichter
blauw

de nacht
vecht voor
haar bestaan

vergeefs
opnieuw
vergeefs

ochtendstond
boven de
weilanden

geen woord
geen spraak
geen enkel geluid

slechts
verzonkenheid
stille mijmering.

© Thom Ummels

Vanaf het begin van de
Dorpskrant heb ik
meegewerkt als de
"Dorpsdichter van
Nederhemert".
In elke editie van de
Dorpskrant werden
een of meer
gedichten van
mijn hand
opgenomen.
Omdat Inge en ik
sinds kort
verhuisd zijn naar
Zaltbommel
komt hieraan
helaas een einde.
Wij hebben bijna 14 jaar
lang met
U&U Kunst en B&B
in Nederhemert
onze creatieve en
kunstzinnige
werkzaamheden gehad.
Een mooie tijd
om nooit te vergeten!
Als afscheid hierbij een
gedicht dat sterk is
geïnspireerd door
Nederhemert
en omgeving.
Een prachtige locatie
in de Bommelerwaard
die menig gedicht
heeft opgeleverd.
Beste lezers,
het ga u goed!
Ik blijf jullie volgen
vanuit de poëzie,
maar ook vanuit de
gemeenteraad.
Hartelijke groet,
Thom Ummels

Gedicht "Eiland
Nederhemert" is een
parafrase van het
oorspronkelijke gedicht
"Verzonkenheid" (uit
bundel "Stilte en Storm"
Thom Ummels 2009)

Namens de
Dorpskrantredactie
Hartelijk dank!

Herinneringen aan de Rijswaard

Steenfabriek De Rijswaard

Omdat mijn vader land in pacht had van de steenfabriek kwam ik al als kind in en om deze fabriek. Daarom wil ik het een en ander vertellen over wat ik zo al in mijn beleving gezien en gehoord heb. We gaan even terug in de geschiedenis. De uiterwaard had 2 namen het kleinste gedeelte was Rijswaard en grotere gedeelte Arkenswaard. Deze uiterwaarden hadden veel klein stukjes die allemaal een officiële en sommige een bijnaam hadden. Wie die bijnamen verzonnen heeft, zullen we nooit meer achter komen. Hier wat namen: Groenendaal, Buitengriend, Ermus dammen, Gemeent, De Loot, Zandplaat, Stukske, Kattendiekswaard, Voorste en de Achterste Hugt, Voorste en de Achterste Plaat, Zuidenkant, Noordenkant, Gat, Ruiwaard, Rietwaard, Onderste werk, Frederikswaard. Hoe dat vroeger de uiterwaard eruit gezien heeft, weet ik niet, maar in ieder geval niet zo vlak als nu en veel hoger, omdat hij door het personeel van de steenfabriek met de schop is afgegraven. Zij haalden er eerst de vruchtbare bovengrond af en als de klei weggegraven was, ging die terug, zodat het land vruchtbaar bleef. Midden op de Arkenswaard heeft nog een gedenknaald gestaan van hoe hoog de waard vroeger is geweest. Helaas is deze begin jaren '70 van de vorige eeuw, toen de grond van eigenaar verwisselde, verdwenen omdat hij een hindernis was voor de moderne landbouwmachines. Dit was een betonnen paal van ongeveer 3 meter hoog die beschermd werd met 4 betonnen palen en stalen buizen tegen het vee dat daar liep.

Ik weet dus nog dat die mensen, karladers, met de schop kiepkarretjes, die op een smalspoor stonden, aan het laden waren. Een Diesellocomotief stond voor 10 van die karretjes die ze naar de fabriek vervoerden. Terwijl dat treintje naar de fabriek onderweg was, stonden er lege karretjes klaar die de karladers dan weer vol schepten. Iedere karlader moest zijn eigen kar vol scheppen. Er waren er bij die probeerden in de midden een punt er op te werken. Dan leek hij vol en kon hij gaan rusten tot de locomotief weer terug was. Daar was de uitvoerder niet blij mee en dan hoorde je hem roepen: "Hoeken vol mannen!". Soms vroeg hij weleens aan een karlader als er een hoek niet vol was: "Wie mot daar zitte?" Als zij weer een deel weg gegraven hadden, moest het spoor omgelegd worden, zodat de karretjes weer korter bij het werk stonden dat noemde men omshiften. Dat gebeurde op de volgende manier: Met 10 mannen werd er een stalen buis onder de rails geschoven en zo wrikte men het spoor om. Omdat ze dit allen gelijktijdig moesten doen, was er één man de aanvoerder. Wanneer hij 'héé!' riep, dan tilden zij het spoor iets op en als hij 'hup!' riep, dan wrikten zij het spoor om. Als de wind goed stond, kon men die man in het dorp horen roepen: 'Héé hup! Héé hup!' Op de Voorste Hugt, waar zij toen aan het graven waren, stond een schuurtje. Dit was gebouwd met palen waar rietmatten tegen de zijwanden bevestigd waren. Op het dak lagen rode pannen, waar de karladers hun schoppen in hadden staan. Langs de wanden zaten bankjes gespijkerd waar zij op konden zitten als het schaftijd was. In de hoek stond een kachel voor als het erg koud was en in het midden een tafel. Het schuurtje heeft er nog lang gestaan.

Wij hadden op de Zandplaat bouwland, ongeveer 100 meter van dat schuurtje vandaan. Op een dag waren wij in het najaar op ons knieën op het land bezig. Koud dat het was! Mijn vader zegt op een zeker moment: "Joh, daar komt een bui aan. Lopte gij effe naor die schaftkeet en maak de kachel aan. Es we dan zo mutteen motten schuile kunnen we gelijk ons effe werme." Ik naar dat schuurtje.

Het papier dat er lag was vochtig en het hout ook, dus ik had er bijna een doosje lucifers doorheen gewerkt voordat het eindelijk een beetje smeulde. De schoorsteen nat dus die trok ook voor geen meter. Komt mijn vader binnen en die zegt: "Wè hedde toch gerotzooit want ge stikt hier van de rook." Tenslotte stonden we ieder aan de kant mee ons hoofd buiten de deur naar adem te happen. Dat haalde ook niets uit dus zijn we door de stromende regen naar ons fiets gegaan en op huis aan. Komen we thuis begint moeder de vrouw ook nog eens te klagen dat we zo stonken. "Ja vrouw", zegt mijn vader. "hier staan 2 rookworsten." De natte vieze kleding werd direct in een teil gestopt, want een wasmachine hadden we nog niet. Ondanks dat moeder de vrouw de kachel rookvrij flink had opgepoord duurde het nog een hele poos voor we weer een beetje op temperatuur waren.

Ik weet nog net dat de eerste kleiput werd gegraven. Dit was met een baggermolen die stond op rails onder in die put en werd met een hele dikke stroomkabel vanuit de steenfabriek aangedreven. Ook stonden er in put grote waterpompen die op dezelfde kabel aangesloten waren. Wat de eigenlijke naam van deze baggermolen was weet ik niet, maar men noemde hem 'Den IJzeren Man'. De Diesellocomotief stond ernaast op een ander spoor en de klei viel boven uit de baggermolen in de kiepkarretjes. Omdat die locomotief omhoog moest rijden onder uit die put moest hij er flink aan trekken. Nu gebeurde het weleens dat er wat natte klei op het spoor viel en dan begon hij in de helling te slippen en gleed hij soms weer terug. Om dat te voorkomen hebben zij bakjes voor op de locomotief gemaakt waar droog zand in kon en daarvan strooide men onder het rijden wat op de rails, dat scheelde enorm. Uit een dorp hiernaast is er een keer een man op het spoor onder het treinstel terecht gekomen en verloor hierbij zijn beide benen. Toen het smalspoor opgeruimd werd over de uiterwaard is het opgekocht door

de Efteling. Op de Voorste Hugt is de steenfabriek ongeveer 55 jaar geleden gestopt met afgraven, omdat het geen goede klei was. Het laatste stuk is ongeveer 35 jaar geleden afgegraven voor dijkverzwaring te Hurwenen. Omdat het vroeger de gewoonte was om tussen de middag warm te eten was dat een probleem als men bij de steenfabriek werkte. Want de meesten hadden geen fiets en lopend was te ver. Daarom werd hier een oplossing voor gezocht die niet lang geduurd heeft. Uit de hoogste klas van de lagere school werd iedere schooldag een leerling aangewezen. Die ging een uur eerder weg. Hij of zij moest dan een 2-wielig karretje ophalen en had een briefje bij zich waar namen op stonden waar hij of zij warm eten op moest halen. Dit zat in pannetjes, die gewikkeld waren in papier en handdoeken. Mijn moeder heeft dit ook verschillende keren gedaan. Zij vertelde later dat als ieder zijn eigen pannetje genomen had ze dan niet bij elkaar gingen zitten eten, want zij schaamden zich ervoor dat er geen vlees of spek in hun pannetje zat.

In die tijd hoefde men geen klompenpaden aan te leggen, die lagen er al, want iedereen liep toen op klompen. Het enige wat ze toen tegenkwamen was paard en wagen en soms een auto of een fiets. En tijd om te wandelen over die klompenpaden was er ook niet, want het was 6 dagen in de week werken en nog hard ook. Men had er toen geen last van dat ze met hun lege tijd geen raad wisten. Drees was toen ook nog geen minister dus AOW hadden zij ook nooit van gehoord. Men werkte toen tot men niet meer kon.

De karladers hadden alleen werk bij de steenfabriek van het voor- tot het najaar. In de herfst gingen de meesten van hen, om nog wat te verdienen, naar de Hoekse Waard en naar Tiengemeten om aard-appels en bieten te rooien. Als er iemand in die streek werkte, dan zeiden ze hier in ons dorp: 'Die werkt beneje'. Ik denk dat daarmee bedoeld werd dat zij daar lager woonden dan wij, omdat het water hier vandaan daarnaar toe

stroomde. Slapen, koken en wassen deden zij in schuren en stallen. Omdat alles in het aangenomen ging, is daar verschrikkelijk hard gewerkt. Want hoe meer men presteerde hoe meer men verdiende. 's Morgens als het dag werd waren zij al op het land en gingen pas weer als het donker was naar hun verblijf. Zij vertrokken 's maandagsnachts op de fiets daar naar toe en zaterdagavond waren ze weer thuis. Sommige vrijgezellen bleven daar het weekend over en zochten daar hun vertier. Daar zijn ook huwelijken uit voort gekomen.

Terwijl ik bovenstaande schrijf komt mij iets boven. Het heeft totaal niets met de steenfabriek te maken. Maar omdat ik het verhaal, toen ik nog een kind was, niet alleen van mijn ouders maar ook van mensen die erbij waren geweest gehoord heb en veel indruk op mij gemaakt heeft, wil ik het u niet onthouden. Toen mijn moeder van mij zwanger was, stond al vast dat als het kind geboren werd, hetzij jongen of meisje, naar mijn opa vernoemd zou worden want die was aan de beurt. Maar dat liep heel anders. Mijn moeder had een broer en die werkte in het sterrenbos, dat was toen een gemengd landbouwbedrijf en had verschillende arbeiders in dienst. Mijn moeders broer, dus mijn oom, die daar werkte was al een hele tijd ziek en dat werd steeds erger. Sommige van die arbeiders hielpen hem uit medelijden stiekem een beetje als hij niet goed mee kon. Anderen zeiden weleens tegen hem dat hij beter kon stoppen. Dan antwoordde hij altijd: 'Ik zij nog jong en ik wil net als jullie ook nog wà verdiene.' In die dagen werd iedere week je loon uitbetaald in een papieren loonzakje. Toen waren er nog halve, hele en vijf centen van de kopersmid, dus er zal wel wat gewicht in die zakjes gezeten hebben, maar dat terzijde. Op een zaterdagmiddag staat mijn oom ook in de rij om zijn loonzakje in ontvangst te nemen. Terwijl hij huilde als een kind, hield hij zijn zakje omhoog en zegt: 'Mannen, zien jullie dut zakske? De is mijn laotste want un maondag kom ik niet mer.' Eén van zijn medearbeiders hoort dat en die spreekt hem aan: 'Ik heur daor net dègge un maondag nie mer komt en ik weet nie of dègge ut nog wit mer gij het van de wèèk nog 3 lucifers geleend die hak toch nog wel gère terug.' Mijn oom haalt zijn doosje voor de dag en zegt: 'Hier, vat heel ut duike mer

want ik zal ur toch nie veul mer nodig hebbe.' Die arbeider heeft er toen 3 lucifers uitgehaald en het doosje teruggegeven. Kort daarop is mijn oom op 27-jarige leeftijd overleden. Toen ik enkele maanden later geboren werd ben ik naar die oom vernoemd, dus niet naar mijn opa. Vijf jaar later is mijn jongste zuster alsnog naar hem vernoemd. Misschien dat u het kunt begrijpen, maar dikwijls als ik die man zag moest ik aan die 3 lucifers denken. Maar nu gaan we weer terug naar de steenfabriek.

De steenfabriek had ook paarden, welke gebruikt werden om stenen te vervoeren. Omdat die niet zo hard hoefden te trekken had men het liefst geen zware paarden, want die vraten te veel. Daarom had men liever wat lichtere, die werden hitte genoemd. En daarom had de fabriek hutterijders in dienst. Omdat deze hitten in ons land moeilijk verkrijgbaar waren, werden zij uit Polen aangevoerd. Men had bij de fabriek altijd oud brood op voorraad, want als 's morgens zo'n hutterijder zijn hit uit de wei moest halen, nam hij een stuk brood mee want dan kon hij hem of haar makkelijk de halster om doen. Nu deden die hutterijders het zo dat zij niet al het brood gelijk aan die hit gaven. Mocht hij of zij onverwachts weglopen voor de halster erom zat, dan hadden zij altijd nog wat achter de hand. Nu was er een jongen uit ons dorp, die ook aangenomen was als hutterijder, die voedert eerst al het brood op en wil hem dan pakken. Maar die hit was wijzer dan hij dacht en die gaat er vandoor. Die heeft misschien wel gedacht ga eerst nog maar een stuk brood halen. Dus die jongen komt op die fabriek aan zonder hit. De voorman was in alle staten, dus die jongen kreeg een flinke uitbrander. De jongen: 'Ik kon er niks aon doen baos hij het alle brood opgevrete en is hard weggelope.'

Gijs van de Werken
(wordt vervolgd)

De baakster van Nederhemert

Het verhaal van Teuna de Weerd-Biesheuvel.

Teuna de Weerd is meer dan 30 jaar baker (vroedvrouw) geweest in Nederhemert. Ze is overleden in ..?.. Toen Gerard en ik in Nederhemert meer wilden weten van de geschiedenis kregen we de raad om eens met Teuna te gaan praten, die toen in het Zonnelied woonde, ze was toen 94 jaar oud. Het was een heel leuk gesprek. Ik heb toen meteen alles opgeschreven en zo vertel ik het hier ook met haar eigen woorden.

Teuna is geboren in 1894 aan de Nederhemertse kade. Ze waren met 7 kinderen.

De Naaischool

Ik heb de freule van Nagell nog wel gezien als ze naar de naaischool kwam met het rijtuig. Dan werd er aan de overkant (in zuid) gebeld en dan moest de veerman haar overzetten. De naaischool was ook van de freule, die betaalde alles.

Aan de disch bij de olielamp zaten de rijke kinderen, die leerden naaien. Achteraan zaten de arme kinderen, die mochten niet aan de disch zitten en die leerden alleen breien, net als ik. Ik doe nog steeds veel breien en ik vind het ook leuk werk. Maar dat onderscheid tussen arm en rijk dat was niet leuk, dat zouden ze tegenwoordig niet meer zo nemen.

Werken op het kasteel

Toen ik moest gaan werken was ik eerst bij een familie in Aalst, daar had ik het niet zo naar mijn zin. Die waren bij een afgescheiden groep. Ze wilden dat ik mee ging naar hun kerk, maar dat deed ik niet, ik ben Nederlands Hervormd. En dan mocht ik 's zondags ook niet op straat. Eens in de vier weken mocht ik één zondag naar huis. Mijn moeder zei: "je moet maar eens op Zuid naar de kerk gaan. Op het kasteel moeten ze een nieuw dienstmeisje hebben." Ik vroeg wat ik dan in de kerk van Zuid moest doen, maar ik had thuis niets in te brengen dus ik ging naar de kerk en daarna moest ik op het kasteel met de dienstmeisjes theedrinken. Mijn moeder had misschien al wel wat gepraat met de

dienstmeisjes. Ik moest daar theedrinken om te kijken of ik wel geschikt was. En na afloop hadden ze het zeker goed gevonden, want ik mocht meteen komen. Op het kasteel woonde toen (in 1914) de familie van Wassenaer- van Kretschmar met twee kinderen, Jaap en Tine.

De vorige dienstbode was er 32 jaar geweest en ik ben er acht jaar geweest, van 1914 tot ik ging trouwen in 1922, en daarna ook nog wel eens. Ik was er met Tonia de keukenmeid uit Zeeland. Dat was een opgeruimde vrouw, daar had ik veel schik mee. Er was ook een Laurien, die kon er niet zo goed tegen als wij schik hadden, dan ging ze in een andere kamer zitten. Ze was ook erg zuinig. Toen we weg gingen zei ze: "we zullen maar niet schrijven." Een postzegel van 5 cent vond ze te duur.

De eerste twee jaar (1914-1916) waren we 's nachts helemaal alleen in het kasteel met drie vrouwen. De baron woonde in Arnhem, waar de kinderen naar school gingen. Ze kwamen alleen in de zomer naar Nederhemert en ook om te jagen in het najaar. Na twee jaar kwamen ze in Nederhemert wonen, er kwamen ook dienstbodes mee en een huisknecht: Dirk van Oyen. De bedienden uit Arnhem verdienden meer dan wij - ik kreeg geloof ik twee gulden in de week. Toen heb ik gevraagd waarom wij niet evenveel konden verdienen. Als je het beleefd vraagt, kun je alles zeggen vind ik. En toen kregen wij ook hetzelfde loon. De dienstbodes uit Arnhem waren ook leuk. We hebben veel plezier gehad samen. Je moet het toch samen leuk maken. Want we moesten hard werken, heel de dag en ze waren wel streng. Ze keken precies of je wel op tijd opgestaan was en of je wel op tijd thuiskwam als je weg was geweest. We gingen wel eens naar de zangschool, die was in de naaischool in Noord en dan moest je overvaren en we waren jong, dus dan weet je wel hoe dat gaat. En soms gingen we naar een bruiloft en dan was het een beetje laat geworden. Dan was er onder de veranda een deur, daar konden we dan binnen komen. Maar als we om elf uur thuiskwamen, dan was het te laat en dan maakten ze aanmerkingen. Maar ja, als je de mensen leert kennen, dan wen je er aan en dan laat je het maar over je heen komen.

De oude baron (Ernst van Wassenaer) was wel een beetje op zijn eigen. Als er mensen aan de deur kwamen, wilde hij niet dat wij daar mee stonden te praten, dan moest meteen de deur dicht, maar ja, wij wilden wel eens verhalen van buiten horen. De oude barones (Anne Maurice van Kretschmar) was ziekelijk. Ze had het aan haar nieren en dat wist ze. Ik ging eens met haar wandelen in een wagentje en toen begon het te regenen. Ik zei "Och, nou begint het te regenen ook!" maar ze zei "Dat geeft niks Teuna, want ik leg zo mijn voeten in Abrahams schoot."

Tine was lastig, die had vaak een slecht humeur, ach ja de een heeft dit humeur en de ander dat. Jaap was goedmoediger. Die vond al die soesa maar overdreven. "Geef mij maar eten uit de keuken," zei hij wel eens "dat lust ik ook wel." Maar hij kon ook wel eens heel hard roepen en toen hij een motor had reed hij soms wel eens met veel herrie om het kasteel heen.

Geen waterleiding of elektriciteit

Wij moesten met keteltjes water naar boven, als ze zich moesten wassen en later kwam er een bad, dat moest met water gevuld. Waterleiding was er niet (die kwam pas in 1956), maar er was wel een groot vat, Dirk van Oyen moest dat vol pompen. Elektriciteit was er ook niet. Ze hadden twaalf olielampen, die moesten elke ochtend schoongemaakt worden. En als er 's avonds eentje walmde, dan werd er gebeld en dan moest je die weer schoonmaken.

In de grote zaal beneden hingen wel 200 bordjes. Ik waas niet bang om op een trap te staan. Dan klom ik op de trap en ik gaf ze aan en die anderen deden afwassen en met spiritus opwrijven. Maar dan zei mevrouw wel "Wat is het toch allemaal mooi geworden!" En voor ze naar bed gingen moest ook het bed opengeslagen worden en de schoenen klaargezet voor het bed. En de jonker werd net behandeld als een klein kind.

De kelders waren heel groot. Daar lagen rode en blauwe tegels. Die moesten wij dan opschuren met een harde borstel. Op je knieën op een plankje en dan maar schrobben. Maar ik zeg altijd, van hard werken ga je niet dood. Er stond van alles in die kelders, ook

aardappels. Maar geen kolen, die lagen ergens anders.

De grove was ging buiten de deur, maar de fijne was, die moesten we zelf doen. Later is er een nieuwe keuken bijgebouwd in de kelder, maar die is nooit gebruikt.

Wij hadden soms schik om niets. Zo hadden we eens een aardappel gevonden, die er zo gek uitzag. Net Manneken Pis van Brussel. En wij hadden zo gelachen, we hadden die aardappel op het schap tegen de muur gezet. En dan vroegen ze waarom we zo moesten lachen. Dan zeiden we dat we zomaar schik hadden en dan vroegen ze niet verder. Als er iemand jarig was dronken we wel eens een borreltje, maar dat moest dan stiekem. Als er iemand binnenkwam, zetten we gauw het glaasje in de stoof. Een keer toen ik verloofd was, hadden we een pot rozijnen (boerenjongens) gekocht. Maar in de tas was hij kapotgegaan. De veerman, Van Kooten, zei "Wat ruikt het hier toch lekker", maar mijn man had niets gezegd. En wij dachten alleen maar, hoe moeten we nou op het kasteel komen zonder dat ze het merken.

We hadden één dag vakantie, in de zomer. Daar moet je nou eens om komen. Dan betaalde de baron de boot naar Gorkum. Dat was de Rotterdamse boot, die van Den Bosch naar Rotterdam voer. We mochten dan in Gorkum iets voor ons zelf doen, winkelen of koffiedrinken. Dat was alles.

Mensen in Nederhemert

Piet Smits heb ik ook nog gekend, dat was de postbode. En meester Knoop ook, maar daar heb ik niet bij op school gezeten. Ik ben in Noord geweest, daar was een tweemansschool, ook een openbare school. Meester Knoop ging 's avonds met een stallantaarn wandelen, want er waren nog geen lantaarns op straat.

En Volbeda heb ik ook goed gekend, maar daar hadden we het niet zo op. Hij was een Fries en hij deed een beetje bazig. Hij moest iedere dag om tien uur bij de barones komen om te horen wat er allemaal gedaan moest worden in de tuin en dergelijke. Maar dan vertelde hij ook alles over de dienstbodes, wat ze gedaan hadden, dat was niet zo leuk. Maar in de kassen had hij van alles aan groenten en

sla en fruit. Dat hadden ze op het kasteel allemaal veel eerder dan wij, gewone mensen.

De dochter van Knoop, Leentje, die sjouwde steeds met boeken naar Noord, dan konden wij boeken ruilen, ook in de naaischool. Maar dan zeiden wij, wat sjouw je je een ongeluk, laten de mensen toch naar Zuid komen! Maar ze bleef het toch doen.

Toen ik 27 jaar was, wilde ik gaan trouwen. Maar op het kasteel vroegen ze of ik nog niet langer wilde blijven. Het was zo druk, ook met de jacht en zo. Dan werd er op het kasteel gekookt en dat werd dan naar het Sterrenbos gebracht, daar was het diner. (In 1926 werd het grote huis 'de Ster' gebouwd voor Tine en Jan Roseboom) Ik ben nog twee jaar gebleven en toen ben ik in 1923 getrouwd. Al gauw kreeg ik een dochter en daarna kwam ik nog wel eens een dagje helpen op het kasteel. Ik nam dan mijn dochter mee in de luiermant, dan zaten we te stoppen en zo, dat was heel gezellig.

Toen ik wegging kwam mijn schoonzuster, Bartje van de Zalm uit Aalburg, die is met mijn broer Teunis Bieshevel getrouwd. Zij woonde in 1988 nog aan de Nederhemertsekade.

Baker

Toen mijn schoonzus een baby kreeg ben ik haar gaan helpen. Er was wel een verloskundige, Beiderlei uit Well, zij woonde in het huis met de uiver (ooievaar). Die vond dat ik geknipt was voor baker. Ik vond het wel leuk werk en zo ben ik het steeds vaker gaan doen. Ik heb het meer dan dertig jaar gedaan en ik heb wel 700 baby's gehaald. Ik moest voor de geboorte zorgen, maar als het kon bleef ik langer en dan deed ik ook de was en voor het huis zorgen. Soms was ik pas om halfnegen 's avonds thuis. En het gebeurde ook wel, dat ik net mijn kousen uit had en dan werd er op het raam getikt en dan wist ik wel hoe laat het was en dan ging ik maar weer. Maar mijn man vond dat nooit erg, die zei, je moet die mensen maar helpen.

Alle baby's zijn niet hetzelfde. Er was een onderwijzersvrouw (mevrouw Merkens) en haar man zei maar "Wat een prachtige baby!" Maar zij zei 'nee ze is niet knap'. Dat was waar, maar het is toch een lief meisje

geworden, ze is nu ook onderwijzeres. Die onderwijzersvrouw had eerst een ander besteld, ze dacht dat ik te ouderwets zou zijn. Maar die ander kwam niet en later had ze er vreselijk spijt van dat ze een ander gevraagd had, want ze wou alleen nog maar mij. (Jaren later hebben Gerard en ik dat verhaal ook van mevrouw Merkens zelf gehoord, dus het is echt waar!)

En ook die van Slegh, die waren in Delwijnen gaan wonen, die hadden nogal veel geld. Daar had ik één keer geholpen en de volgende keer wilden ze weer dat ik kwam, ook al moesten ze me halen en brengen met de auto. Er was een keer een baby van twee pond geboren. Die moest ik in lakens in een luiermant in Den Bosch naar het ziekenhuis brengen. De zuster vond het een mooi kindje, maar het moest moedermelk hebben om in leven te blijven. De moeder en kennissen gingen er overal op uit om die te halen en het kindje is ook goed geworden. Ik heb nog veel contact met mensen van vroeger. Ook met die onderwijzersvrouw en twee verloskundigen die naar Australië zijn geëmigreerd.

Evacuatie

In de oorlog zijn wij naar Friesland geëvacueerd. En toen de oorlog voorbij was, duurde het lang voor wij met een boerenkar of zo naar deze kant konden komen. Tenslotte waren we bij het Hedelse veer. En mijn man zei: "Laten we eens naar Gijsbert van Ooijen bellen of de Coöperatie (later de Betuco) weer werkt. En hij kwam ons met een wagen ophalen.

*Trees Blom
Zaltbommel 2017*

Open dag op de 'Ambachtshof'

**2
SEPTEMBER**

**OPEN
DAG
AMBACHTSHOF**

Open dag op de 'Ambachtshof'

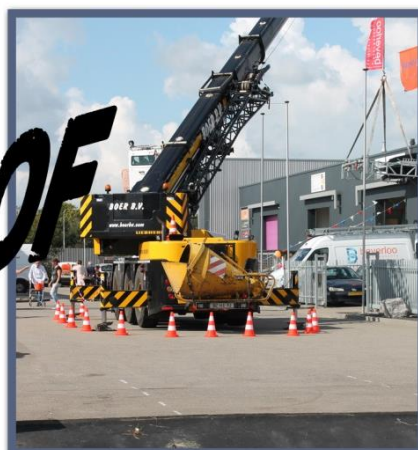

WAT WAS HET LEUK!

**2
SEPTEMBER
OPEN
DAG**

AMBACHTSHOF

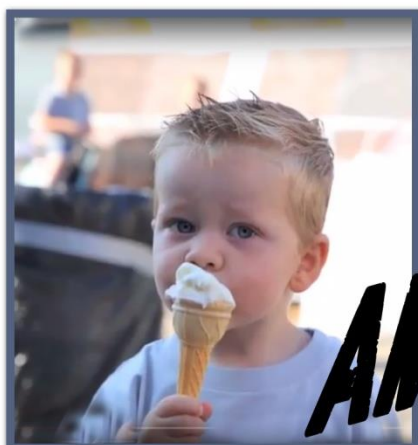

Open dag op de 'Ambachtshof'

BEDRIJVIG BEDRIJVENTERREIN

**2
SEPTEMBER
OPEN
DAG**

AMBACHTSHOF

Een eilander vertelt

Een Eilander vertelt.....

Hij woont relatief gezien nog maar kort op 't Eiland: Rob Nederlof (1957). Hoewel geboren in Delft heeft hij al op veel plaatsen gewoond en gewerkt. Hoe komt iemand op 't Eiland verzeild, wat bindt hem aan dit bijzondere plekje in het weidse polderlandschap? Deze vader van twee kinderen (29 en 25) heet me welkom met een rondleiding, om te beginnen bij zijn duiven. "Dit zijn echte Hagenezen, tilduiven of lokduiven die in mijn geboortestreek in iedere straat, op ieder balkon gehouden werden. De hobby is om deze duiven los te laten met één doel: het binnenhalen van een duif van iemand anders. Dit 'stelen' vormt de hoofdmoot van deze hobby. Heeft de doffer (= het mannetje) eenmaal een vrouwtje meegelokt, dan ben je spekkoper. Hier, in het rivierengebied, wordt dat spel niet gespeeld maar kan ik evengoed genieten van mijn duiven."

Dienstwoning

Rob woont sinds 2014 op Kasteellaan 4 en redt zich in zijn uppie prima. "Ik woon in de dienstwoning van de familie Van Wassenaer, daar waar ooit de bedrijfsleider van het agrarisch bedrijf woonde (Arie Lanser met zijn gezin). Ik runde in Rotterdam een kunst- annex werkplaats en dacht op enig moment: 'Waarom begin ik niet een zomergalerie in het vestingstadje Heusden? Zo gezegd, zo gedaan. Omdat de galerie alleen in het

weekend open was (dan zijn er immers de meeste toeristen), had ik tijd om de streek per fiets te verkennen. Al snel kwam ik op 't Eiland en werd ik geraakt door haar schoonheid. Ik zag dat dit huis leeg stond en kom aan de praat met een inwoner die me vertelde dat de familie Van Wassenaer een huurder zocht met twee rechterhanden. Om een lang verhaal kort te maken: 48 uur later verruilde ik mijn tijdelijke woonplaats in Heusden (was minicamping de Reekens) voor dit woonhuis. Ik verricht hier allerlei hand en spandiensten voor de familie."

Ritje Nederland-Frankrijk

Even over die galerie, Rob. Wat verkocht je daar zoal? "Wel, je moet weten, dat ik in Voorburg, bij Den Haag, een mooie galerie had. Ik verkocht uitsluitend werk van Herman Brood dat erg gewild was. Kort voor zijn dood in de zomer van 2001 ontmoette ik Peter Donkersloot, een gerenommeerde kunstenaar uit Amsterdam. Voor hem ben ik zeefdrukken gaan verzorgen in mijn zeefdrukkerij te Heusden. Van Amersfoort tot Amsterdam en van Voorburg tot Rotterdam bracht ik die werken van Peter aan de man. Maar er is meer: zo heb ik een jaar in de Pyreneeën gewoond in het gastenverblijf van een goede vriend. In ruil voor klussen kon ik in dat mooie berglandschap wonen. Ik reed in die tijd een bus die Herman Brood nog beschilderd had. Regelmatig maakte ik het ritje Nederland-Frankrijk en nam dan altijd te verkopen kunst mee. Die Fransen zagen het busje al van verre aankomen, belden met elkaar dat Rob weer in aantocht was en eenmaal aangekomen bij de genoemde vriend, kon ik ook prachtig glaswerk leveren dat ik uit de Oekraïne importeerde. Vooral de vele Engelsen die in de Pyreneeën wonen, waren verzot op de mooie mondgeblazen vazen."

Nieuwe uitdagingen

Je woont op 't Eiland. Brengt deze woonplek je rust? "Ach, weet je, diep van binnen is er altijd een kriebel die voor innerlijke onrust in mijn lijf zorgt. Ik vind het hier prachtig, kan genieten van de vele vogels, de rustgevende natuur, de vriendelijke mensen maar je weet het met mij nooit. Vanaf mijn 27^e levensjaar was ik bijvoorbeeld verantwoordelijk voor een heus reclamebureau. Wij verzorgden het grafische deel van de PR van bedrijven zoals brochures, flyers en magazines. Na vijftien jaar wilde ik weer wat anders waarmee ik wil zeggen dat ik telkens nieuwe uitdagingen nodig heb. Opgeteld betekent dat helaas wel dat ik lang niet altijd 100% uit werkzaamheden heb kunnen of willen halen. Mijn creatieve geest wil meer dan in de praktijk mogelijk blijkt en laten we eerlijk zijn: wie bereikt in dit leven de absolute top, welke band, zanger, voetballer enz. kan spreken van een geslaagde carrière?"

Bruggetjes

Maar ik mag toch aannemen dat je gelukkig bent? "Geef me drie zaken en ik ben blij: vogels (o.a. mijn duiven), water (ben een fanatieke karpervisser geweest) en vrijheid (rijd graag op mijn motor). Als je zoals ik bijna 60 bent, blik je automatisch terug op gebeurtenissen in je leven. Bruggetjes. Dat is wat ik telkens tegenkom. Ik noemde al mijn galerie in Heusden, het bruggetje dat ik iemand op 't Eiland ontmoet, inmiddels woon ik hier. Toeval of niet, vaak zijn het ontmoetingen met mensen geweest die richting hebben gegeven aan mijn leven. Zo reisde ik ooit als manager van een band door Portugal, raakte bevangen door dat mooie land en, opmerkelijk, bij terugkomst werd me een Portugees reisbureau aangeboden; dat heb ik jaren met plezier gerund."

Groene vingers

Rob blijkt een enthousiaste verteller. Met passie en toewijding staat hij stil bij zijn duiven die net als zijn kippen handtam zijn. Over zijn visavonturen o.a. in Frankrijk verscheen zelfs een boekje dat beslist geen visserslatijn is. Hangend aan zijn lippen beleef je als het ware zijn visavonden mee terwijl er vier hengels compleet met digitale piepers in het water liggen. Een man met veel ervaringen die min of

meer per ongeluk op 't Eiland neerstreek en daar positief is over de burenhulp die hier als normaal wordt beschouwd. "Even bij iemand binnenlopen voor een advies, zo maar een bezoekje van een Eilander met wat lekkers uit de tuin: geweldig. Ik heb hier in de tuin en boomgaard groene vingers gekregen, kan genieten van mijn dieren en kan het nog altijd niet laten om nieuwe ideeën te ontwikkelen. Zo ben ik gestart met het bedrukken van T-shirts. Wie weet tuf ik binnenkort weer eens naar Spanje, mijn tweede vaderland, om in Catalonië kunst en shirts te verkopen."

Afronding

In ons gesprek staan we stil bij de vier menselijke emoties: bang, boos, blij en bedroefd. Rob is teleurgesteld dat een aantal goede mensen hem ontvallen zijn. "Het lijkt erop dat de 'goeien' eerst moeten gaan en daar kan ik vaak boos over zijn. Op wie of wat? Vraag het me niet want ik weet het niet. Vroeger ging ik vaak naar de kerk, mede omdat mijn vader diaken was, nu is het lang geleden dat ik een kerk van binnen heb gezien." Het wordt tijd om af te ronden, om het hoofd weer leeg te maken. "Dat lukt heel goed tijdens een ritje op de motor of even met het bootje de Afgedamde Maas op."

Henk Poelakker

Zwerfkat als inspiratiebron

**Zwerfkat als inspiratiebron.
Het verhaal van Connie Snoek, illustrator.**

Op de zomermarkt in Nederhemert-Zuid ontmoeten we Connie Snoek. Zij zit achter een kraampje met prachtige tekeningen en er is ook een prentenboek te koop. Als we een praatje maken blijkt dat de maakster ervan op het eiland woont en de illustrator is van het prentenboek 'Cas de kat.'

Vooraf wat gegoogeld, wat erg interessante informatie opleverde: Connie studeerde aan de Hogeschool voor kunsten in Eindhoven en is autodidact in haar illustraties. Ooit vertrok Connie aanvankelijk voor een kort poosje naar India waar ze uiteindelijk vier jaar bleef als wandelgids in de Himalaya. Terug in Nederland zette ze een kindertheater op. Alles wat ze daarvoor nodig had, poppen, kleding, decors... maakte ze zelf. Dit inspireerde haar tot het maken van een prentenboek.... Een veelzijdige vrouw.

Connie woont en werkt dus als illustrator op 't Ailand zoals ze dat zelf schrijft. Dertien jaar geleden kwam zij met haar partner Anton van Bree in Nederhemert wonen in de statige pastorie 'Huize Wielestein' aan de Kasteellaan.

Connie: "Een lot uit de loterij dat wij hier mogen wonen. Huize Wielestein is een oase van rust. Wij wilden altijd al buiten wonen en toen dit op ons pad kwam, waren we meteen verliefd."

De omgeving en vooral de dieren zijn voor haar een grote inspiratiebron voor de verhalen die ze bedenkt en illustreert.

Vorig jaar kwam haar eerste prentenboek 'Kaila de leeuwentemmer', geschreven door Marloes Kemming, uit bij uitgeverij de Vierwindstreken. Een stoer verhaal over een meisje die leeuwentemmer wil worden en wil laten zien dat meisjes net zo stoer kunnen zijn als jongens.

Dit voorjaar is haar prentenboek 'Cas de kat', die ze zelf schreef en illustreerde, verschenen. Het boek is tot stand gekomen in samenwerking met museum 'Het Kattenkabinet' in Amsterdam.

Iedere zomer worden er op 't Ailand katten gedumpt. Hans van Wijck, de havenmeester, en zijn vrouw Agatha Ziel hadden een zwerfkat onder hun hoede genomen. Het ging goed tot op een dag het beestje is verdronken.

"Hun verhaal inspireerde mij tot het maken van 'Cas de kat'. In het boek verdrinkt Cas ook bijna, maar in een prentenboek moet het verhaal het liefst goed aflopen. Cas overleeft. Alle dieren die in het boek voorkomen leven op 't Ailand."

Connie: "Wij hebben een prachtig zicht op het ooievaarsnest en regelmatig zien we uilen op ons schuurtje waar wij op kijken vanuit onze slaapkamer. De natuur verveelt nooit."

Voor 'Cas de kat' heeft ze eerder een 'Honorable mention' gekregen van '3x3

magazine of contemporary illustration' in New York. Ook zijn twee illustraties uit 'Cas de kat' tentoongesteld in Singapore tijdens de Affc, Asian festival of children's content.

Voor meer over Connie en haar werk:
www.conniesnoekillustrator.nl

'Cas de kat' is te verkrijgen in de boekhandels en in museum 'Het Kattenkabinet', Herengracht 497, in Amsterdam.

Van September tot Oktober is er in museum Kunsthall in Rotterdam een tentoonstelling over katten. Tijdens deze tentoonstelling 'Kattenliefde' zal ook haar boek te koop zijn in museum Kunsthall.

Ook kun je het boek op de Kasteellaan 8 verkrijgen. Graag dan even laten weten dat je komt.

Connie Snoek
Kasteellaan 8
5317 KX Nederhemert
0418-551398
0620 346 845

De inhoud van het prentenboek:

Cas de kat is een luie huiskat die dol is op eten. Op een dag wordt hij achtergelaten op een eiland met daarop een klein bos. Terwijl hij wacht op zijn baasje (die niet terugkomt) ontmoet hij verschillende figuren zoals de sluwe vos, een snelle muis, een stoet waggelende ganzen die hem verstoten, een uil die zijn maaltje naar binnen schrokt, een bende kwetterende vogels, een eenzame vis en een kudde koeien. Ten einde raad heeft hij een verschrikkelijke nachtmerrie. Maar eind goed al goed, de ooievaar brengt hem soelaas...

In samenwerking met het Amsterdamse museum 'Het KattenKabinet' schreef en tekende Connie Snoek dit sfeervolle prentenboek dat erg verzorgd en luxueus - met linnen rug en kwaliteitsvolle, matte pagina's - is uitgegeven.

Connie Snoek
Bewerkt door Gerda Kooijman

Huizen met een naam: "De Steeg"

Ik ben Marty Oomen, de fruitboer uit Nederhemert. Ik woon met mijn vrouw Gea in een huis aan de Molenstraat 30, samen met onze 7 kinderen.

Ik werd gevraagd, door de redactie van de dorpskrant, om de naam op ons huis "De Steeg" toe te lichten. We wonen er sinds september 2015, nadat wij eerst 12½ jaar op "de pad" hebben gewoond. Nu wonen wij in het huis waar ik geboren ben.

De naam komt van vroeger toen het stuk van de Molenstraat 'De Steeg' werd genoemd. Het bord hebben mijn vader en moeder (Jan en Nel Oomen) in 1996 gekregen, toen ze 25 jaar getrouwd waren. Op 15 mei 2017 is Claudia geboren in het huis waar wij nu wonen. Dertig jaar geleden was mijn zus Willemien de laatste die daar werd geboren.

Marty Oomen

Aan boord van de 'Verwachting'

Aan boord van de Verwachting

Nu Willie en Anneke allebei 'aan de wal' wonen, is mij gevraagd om het komende jaar te schrijven over het leven als schippersvrouw. Aanvankelijk zag ik dit niet zo zitten, omdat Willie en Anneke eigenlijk alles al verteld hebben! Het was erg leuk om hun bijdragen te lezen, vooral ook omdat de meeste dingen zo herkenbaar zijn. Maar ik heb besloten om het toch te doen, omdat ieder zijn eigen belevenissen en herinneringen heeft. Aangezien wij hier weinig ruimte aan boord hebben, bewaren wij de dorpskranten niet. Ik kan de andere stukjes dus niet meer nalezen. Als ik onverhoopt toch in herhaling val, hoop ik dat u het mij niet kwalijk neemt!

Mijn naam is Rosalien Hovestadt-Heikoop. Oorspronkelijk kom ik uit Tricht (een mooi dorpje in de Betuwe), ik ben dus geen Hèmertse. Ik ben getrouwd met Gijs Hovestadt en we hebben drie kinderen gekregen: Daniël (4,5 jaar), Emilya (2,5 jaar) en Inge-Marith (bijna 1 jaar). Ik was wel enigszins bekend met het leven op het water. Wij gingen vroeger namelijk vaak op vakantie met de boot van mijn ouders. Ik genoot daar erg van; elke dag een ander plekje, vrijheid, veel zwemmen, mooie zonsondergangen, prachtige natuur, etc. Maar ik lette nooit zoveel op binnenvaartschepen. Ik vond ze maar griezelig, ze zogen zoveel water als je aan het zwemmen was. En in de sluizen lieten de schippers vaak de schroef draaien, zodat de

kleine boten alle kanten op zwalkten! We moesten altijd lachen om de straaltjes water die uit de spuigaten stroomden: 'Nou, die man moet wel een heel grote plas doen!'

Toen ik tijdens een jongerenavond Gijs ontmoette, vertelde hij me dat hij schipper was en pas een binnenvaartschip had gekocht. Ik vertelde dat ik in een huisje in Lienden op mezelf ging wonen, vlakbij de school waar ik als juf werkte. 'Nou', zei Gijs, 'dan moet je maar eens bij de Nederrijn komen zwaaaien als ik voorbij vaar.' Wat een tactiek, hè ☺? Want hij had natuurlijk mijn nummer nodig om te kunnen bellen wanneer hij voorbij kwam. Van dat zwaaaien bij de Nederrijn is het nooit gekomen, maar het nummer is vaak gebruikt... En om een lang verhaal kort te maken: na een poosje kregen we, tijdens een dagje varen in de Biesbosch, verkering. In onze verkeringstijd heb ik regelmatig een dagje met de 'Verwachting' meegevaren. Het gaf me een vakantiegevoel. Echter, om geen juf meer te kunnen zijn en altijd te moeten varen, leek me toch wel ingrijpend... Maar wat is dit meegevallen!

Al snel ontdekte ik dat dingen anders gaan dan aan de wal. Ik kwam op het idee om de woning eens te stofzuigen voor Gijs. Vol goede moed ging ik aan de slag. De stofzuiger deed het wel, maar zoog totaal niet krachtig. 'Gijs, zit de stofzuigerzak soms vol?' Gijs lachte, hij wist precies wat er aan de hand was: ik had de stekker in het verkeerde stopcontact gedaan. Op een schip zijn er namelijk verschillende

soorten stroomvoorzieningen. Een accu, walstroom, een generator... Elk stopcontact is aangesloten op een andere voorziening. Het zou te ver voeren om dit allemaal uit te leggen, maar het was in het begin behoorlijk lastig!

Tegenwoordig hebben we een normaal toilet, maar in de begintijd nog een ouderwets exemplaar. Het was lastig om die op de juiste wijze door te spoelen. De eerste keer lukte het me niet. Ik vond het gênant, maar moest natuurlijk wel aan Gijs vragen hoe dit werkte. Omdat alles rechtstreeks in het water werd geloosd, was de wc op een verhoging gemaakt: hij moest natuurlijk altijd boven de waterlijn blijven! Onze nieuwe wc is aangesloten op een sanibroyeur, een apparaat dat alles opvangt, vermaalt en vervolgens overboord pompt.

Ook zette ik eens een glas sap in het raamkozijn van de stuurhut. Gijs riep een brugwachter op voor een brugopening, maar die man reageerde heel laat. Daardoor moest Gijs volaan achteruit draaien, om een botsing te voorkomen. Door de trillingen viel het glas op de grond... Dat werd dus een poetsbeurt! Daarna heeft Gijs latjes op de vensterbanken gemaakt om dit voortaan te voorkomen.

Toen we verloofd waren, werd het echt serieus... Ik moest een dienstboekje aanvragen. Hiervoor moest ik eerst lichamelijk gekeurd worden. Gelukkig kwam ik hier doorheen. Mijn ogen zijn niet zo goed, maar gelukkig deed de dienstdoende arts hier niet zo moeilijk over. Vervolgens kon ik het dienstboekje ophalen in

Rotterdam. In dit document noteert de schipper alle vaardagen. Zo kan ik 'sparen' voor een functie. Ik begon als deksman (vrouw 😊), na een jaar werd ik lichtmatroos, na weer een jaar matroos, vervolgens volmatroos en nu ben ik

stuurman. Je kunt ook allerlei cursussen volgen, maar ik vond deze manier iets aantrekkelijker... In de praktijk leer je immers het best, dacht ik. O, wat heeft Gijs veel uit moeten leggen en wat moet hij nog steeds veel uitleggen. Wat heb ik respect voor vrouwen die probleemloos zelfstandig varen. Misschien was een cursus toch wel slim geweest!

Het was eens avond en al donker. 'Roos, kijk eens naar dat bordje op die brug, dat betekent dat je tussen die pijlers door moet varen'. 'Ehm... ik zie eigenlijk helemaal geen brug!' Oeps, al snel kwam Gijs er ook achter dat mijn ogen niet al te best zijn. Zelf heb ik er niet zoveel last van, maar tijdens het varen is het wel onhandig! Daarom had Gijs een huwelijksvoorwaarde gesteld: Ik moest in het bezit zijn van een bril en hem altijd opzetten tijdens het varen. Maar... om eerlijk te zijn ligt mijn bril vaak in z'n doosje!

Gijs voer in onze verkeringsstijd alleen (zonder matroos). Dit is wettelijk toegestaan, omdat ons schip net iets korter is dan 55 meter. Bij een eerdere keuring bleek hij 2 centimeter te lang, dus moest er een klein stukje van de kop afgeslepen worden (in de schipperswereld spreken we over kop en kont!). Hij kreeg veel

werk aangeboden en heeft tussen de bedrijven door ook nog de gehele roef opgeknapt. Naar mijn wensen. 'Het moet jouw paleisje worden, je zult er toch vaak een beetje opgesloten zitten', zei hij. Vóór ons huwelijk kon ik me daar nog niet zoveel bij voorstellen, maar nu begrijp ik het maar al te goed!

De woning onderging een hele metamorfose.

Binnen was alles donker, oud en nodig aan vervanging toe. Het schip was toen al ruim 50 jaar oud. Meubels hoefden wij bijna niet te kopen, alle bedden en bijna alle kasten zijn namelijk ingebouwd. Ons bed moest verlengd en verbreed worden, vanwege Gijs z'n lengte

en mijn omvang ☺. Gijs ligt nu met zijn voeten in de boekenkast, zwager Wim heeft daar een handige uitsparing in gemaakt! De grote dingen moesten naar binnen door het raam. Het orgel was daardoor flink beschadigd. Onze bank moest vóór de verbouwing via het dak van de stuurhut (dit kan er namelijk af) naar binnen. Vervolgens moesten de trap en een stuk betimmering weggehaald worden, maar met veel hulp en op de centimeter nauwkeurig is het toch gelukt! Hierna kon er pas een muurtje geplaatst en verder verbouwd worden.

Toen ik mijn 'uitzetdozen' aan boord uit ging pakken, wist ik niet hoe ik het had. Het was te veel, het paste niet, want de woning is niet groot! De raamkozijntjes stonden boordevol met decoratiespulletjes en de kasten puilden uit! Uiteindelijk gingen er heel wat dozen naar

voorop (de voorwoning, onze schuur / zolder / logeerplek). In de loop der jaren staat het hier in de roef heel wat minder vol, omdat ik het kunnen zien van de omgeving belangrijker vind dan de decoratie en er ook wel het een en ander gesneuveld is door trillingen en golven. Onder veel dingen liggen antislipmatjes, maar toch voorkom je dit soort dingen niet. Van de vloertegels in de badkamer zijn er helaas veel gebarsten. Een witte trap wilde ik ook graag. Tjonge, wat heb ik daar spijt van! Nooit is hij helemaal schoon. Aan boord moet je namelijk veel poetsen, het lijkt soms wel alsof de lading door de ramen heen komt! Nou ja, door schade en schande wordt men wijs...

~ Wordt vervolgd ~

Rosalien Hovestadt - Heikoop

Wist u dat...

- er in de gemeente Rotterdam een pleintje ligt dat het Hof van Nederhemert heet.
- transportbedrijf Vos aan de Maasdijk 30 is begonnen
- er bij hen een benzinepomp op de dijk stond
- er nu nog een stuk muur in de dijk zit waar de tank op lag
- hij later op het land van zijn schoonouders in de Kapelstraat heeft gebouwd
- er daar een hooiberg stond die in de oorlog afgebrand is
- er op de Kade een schutskooi stond
- deze gebruikt werd als er vee los liep
- deze op slot ging als er koeien of paarden in liepen
- tegen betaling het slot er af ging
- van dat geld de schutskooi onderhouden werd
- steenfabriekarbeiders ovensgasten werden genoemd
- dat er op de Molenpad een Postkantoor was
- als je wilde telefoneren naar het Postkantoor moest
- de Postbeambte dan naar de centrale in Den Bosch moest bellen
- zij je daar gingen door verbinden naar het opgegeven nummer
- er toen geen netnummers waren
- dit kengetallen waren
- deze nooit met een 0 begonnen maar met K
- Nederhemert K4185 had
- als je een nummer op gaf altijd de K noemde
- Wellseind en de Rietschoof hetzelfde kengetal had als Nederhemert

Gijs van de Werken (wordt vervolgd)

Nieuwe bewoners

Wie wonen er op Kapelstraat 29...

Wij zijn Christa en Roelf Zondag. Rond 16 juni hebben wij de sleutel-overdracht gedaan met de oude bewoners van Kapelstraat 29.

We hebben 3 kinderen Jente, Bo en Sem.

Van mid-juni tot en met eind september zijn wij bezig geweest om het huis naar onze smaak te krijgen. We hebben gekozen om gebruik te maken van bedrijfjes uit Nederhemert en omstreken om zo connecties op te doen. Wat ons opvalt is de betrokkenheid van de mensen die direct naast ons wonen.

We komen meer vanuit het stadse en hebben gekozen om de hectiek achter ons te laten en hebben gezocht naar wat meer landelijk wonen. Het huis was daarbij leidend, daarnaast was de streek niet onbekend voor ons.

We genieten momenteel erg van het huis en houden van tuinieren. Lekker met de handen in de grond.

Christa is van het fruit en de bessen en we hebben al jam gemaakt. Roelf werkt bij Celgene BV in Utrecht, een farmaceutisch bedrijf dat geneesmiddelen maakt voor patiënten met hematologische en oncologische ziekten.

Christa en ik hebben de dorpskranten met aandacht gelezen en wij willen graag ook bijdragen aan activiteiten in Nederhemert. Ik zelf (Roelf) wil me ook graag voor de dorpsraad inzetten, ook in het bestuur als dat mogelijk zou zijn.

Wat ons opvalt is dat er zoveel vakmensen wonen in Nederhemert. Je kan hier eigenlijk alles krijgen en regelen. Superleuk en fijn!

Onze hobby's zijn tuinieren, watersport, korte vakanties en Sem zijn hockeyteam begeleiden als teammanager. Wat ik (Roelf) momenteel mis, is waar ik kan sporten en met wie, maar dat zal hopelijk wel op zijn pootjes terecht komen. Zelf heb ik altijd gevoetbald, tennis gespeeld, fitness gedaan, gesurft, gezeild en nog meer. Ook Christa zoekt momenteel naar een vereniging en/of activiteiten om aan deel te nemen. Vanaf oktober gaan we hier tijd voor krijgen.

Als je meer van ons wilt weten of als we ergens mee kunnen helpen kom gewoon langs.

Mvg
Roelf en Christa

50 jaar getrouwd!

Jan en Cor Groeneveld 50 jaar getrouwd.

Rond de voordeur op Nieuwstraat 6 was op donderdag 17 augustus alles versierd want het was feest. Jan (75) en Cor (72) Groeneveld-van Ooijen waren 50 jaar getrouwd. Toen ik een foto kwam maken van het stel was de drukte net voorbij. De burgemeester was op bezoek geweest, van de krant kwamen ze een foto maken en nu stond ik daar ook om een foto te maken. De aardappels kookten bijna, het vuur werd door Cor op een kleine stand gezet en Jan en Cor gingen op de foto. We zijn blij dat wij deze foto toen gemaakt hebben, want enkele dagen na de herdenkingsdag, op zondag 20 augustus, werd Jan met spoed opgenomen in het ziekenhuis met wondroos aan zijn been. Jan weet te vertellen dat hij s' morgens nog naar de kerk was geweest in Well en toen in het ziekenhuis terecht gekomen was. Maar hij weet daar niets meer van, zo ziek moest hij toen al geweest zijn. "Ik dacht", vertelt zijn vrouw: "ik raak Jan kwijt, want hij was zo ziek." Gelukkig was hij op tijd in het ziekenhuis en mocht na enkele dagen

weer naar huis. Hij was nog zwak toen ik met hen dit gesprek voerde, maar het ging wel wat beter. Het echtpaar is op een donderdag getrouwd en als je op een donderdag trouwt, ben je ook op een donderdag 25 jaar en 50 jaar getrouwd, aldus Jan. Ook vertelde hij dat 50 jaar geleden vele mensen in het najaar trouwden want er was toen een speciale regeling dat mensen dan meer belastinggeld terugkregen. "Maar wij hebben dat niet gedaan", aldus Cor, "want wij zijn in de zomer getrouwd". Jan, geboren in een huis in Well aan de dijk, zoon van Rientje en Jans Groeneveld, die vele inwoners uit ons dorp wel gekend hebben. Later verhuisde Jan samen met zijn ouders, op 12-jarige leeftijd naar Wellseind. Hij ging in Well op school. Maar toen hij 6 jaar was en nog in Well woonde, wilden de ouders van Jan dat hun zoon in Nederhemert naar school zou gaan. Maar Jan heeft maar 5 maanden in Nederhemert op school gezeten, want dat mocht niet. Kinderen moesten in het dorp waar ze woonden ook naar school, dat was verplicht.

Toen Jan en Cor trouwden zijn ze eerst gaan wonen in de Molenstraat, in het huis voor de toenmalige bakkerij van Henk Smits. Later zijn ze gaan wonen in de ouderlijke woning van Cor aan de Nieuwstraat. Jan heeft heel zijn leven lang gewerkt bij Bouwbedrijf Hobo in Nederhemert. Ging daar als 14-jarige jongen werken. Eerst als timmerman, daarna zand en grint rijden met een vrachtwagen. Daarna ging hij de kassenbouw in, maar dat beviel hem niet zo. Het chauffeursleven bleef trekken aan Jan. Hobo breidde sterk uit met de kassenbouw en Jan kwam op de vrachtwagen. Hij bracht overal materiaal op plaatsen waar kassen gebouwd gingen worden. Ruim 40 jaar lang is hij chauffeur geweest en heeft in totaal 46½ jaar bij Hobo gewerkt. In 2002 ging hij in de VUT en is nu al weer 15 jaar thuis.

Stil zitten kan hij moeilijk. Ja, nu moet hij wel na zijn ziekenhuisopname, maar eigenlijk zit Jan weer te springen om te gaan fietsen, want dat is ook een hobby van hem. Elke dag fietste hij 50 kilometer, over de brug in Gorinchem zo via de brug in Zaltbommel terug. Hij heeft ook wel pech af en toe met het fietsen gehad. Hij werd aangereden in Poederloijen. "Die man die kende mij", vertelde Jan, "en heeft alles voor mij gedaan, de fiets in Wijk en Aalburg gebracht en daarna mij thuis afgezet." Ook ging Jan bij het veer in Vuren onderuit door een glad wegdek. Hij heeft een knieprothese en die was uit elkaar geschoten. Maar Jan werd geweldig geholpen door automobilisten die langs kwamen. Eentje bracht Jan persoonlijk thuis en de andere automobilist kwam met de fiets van Jan. In St Maartenskliniek in Nijmegen hebben ze de knie weer in elkaar gezet.

Nu even niet fietsen, dat gaat niet. Als ik binnen kom zit Jan achter zijn pc, want dat doet hij ook graag, ja zelfs internetbankieren

doet hij. En als ik zijn e-mailadres vraag weet hij dat gewoon uit zijn hoofd. Nee, Jan is nog goed bezig op zijn leeftijd met alles.

Dan zie ik op een tafeltje een foto staan van Jan. Dat was een herdenkingsbord toen Jan in 2015 benoemd werd als erelid bij de Fanfare Juliana/Concordia Combinatie. Hij is inmiddels 62 jaar lid van de Fanfare en heeft binnen die vereniging verschillende bestuursfuncties bekleed en heel veel werk gedaan voor de Fanfare. Voor al zijn vrijwilligerswerk is Jan in 2002 benoemd als lid in de Orde van Oranje-Nassau. Als iemand dat verdiende, dan was dat hij dat wel.

Het echtpaar leerde elkaar kennen in het veerhuis aan de dijk. Een broer van Cor, Aart, was cafébaas en veerman zodoende kwam zij daar weleens en Jan kwam daar ook geregeld. Cor is bescheiden op de achtergrond met het middageten bezig. Geboren in Nederhemert in het huis waar ze nu nog wonen, dochter van Aart en Chrisje van Ooijen. Cor was 21 jaar, nog niet getrouwd, toen kwam haar moeder al te overlijden. Dat had een hele impact binnen dat gezin. Ze heeft altijd huishoudelijk werk gedaan en nog wel gewerkt in het huishouden bij Leentje den Dekker en op andere adressen. Toen de moeder van Cor overleed zei de vader van haar: "Cor, het is tijd dat je naar huis komt, want wij redden het ook allemaal niet als mannen zijnde". Cees haar broer woont apart in hetzelfde huis en Cor kookt altijd nog voor hem het middageten. Lezen is ook een hobby van haar, maar haar ogen worden slechter en dan wordt het moeilijk.

Ook TV kijken doet Cor graag. "Ik ben blij dat wij die hebben" vertelt ze mij.

Samen hebben ze het nog gezellig en redden ze het wel. Fijn om met hun een gesprek te hebben gehad. Wat hebben wij veel besproken die morgen maar je kunt niet alles in de

Dorpskrant zetten. Daar hebben ze gelijk in.

Dirk Brugmans

Zorg voor de bloembakken

Walter Esch zorgt voor water en bloembakken

In het voorjaar zijn, na een idee vanuit onze Dorpsraad, bloembakken opgehangen in Nederhemert-Noord en -Zuid. In Nederhemert-Noord hangen 31 bloembakken aan lantaarnpalen en in Nederhemert-Zuid 19 bloembakken, totaal dus 50 bakken. Elke bak bestaat uit 2 helften, per helft zit er onderin een waterreservoir van 15 liter. Inmiddels zijn de wortels fors gegroeid, waardoor de effectieve inhoud van de reservoirs nog maar 12 liter is. In het begin (het was toen droog en de planten moesten op krachten komen) heeft Walter Esch, die het eiland vertegenwoordigt in de Dorpsraad, de bloemen in de bakken elke week water gegeven. Later heeft hij dat ongeveer om de 2 weken gedaan, afhankelijk of het een natte of droge periode was. Per ronde was hij ongeveer 1250 liter water kwijt. In het begin werkte hij met 6 jerrycans van elk 20 liter, die hij onderweg (bij Bouwbedrijf Hobo) bij mocht vullen. Maar dit was te omslachtig en zodoende heeft Walter van hoveniersbedrijf Smulders uit Wijk en Aalburg (waar zijn zoon werkt) een 1000 liter-vat kunnen lenen. Met behulp van een accu en

een klein pompje wordt het water boven in de bak gespoten. Hierbij spuit een deel van het water horizontaal weg, om de grond in de bak nat te maken en een deel gaat verticaal omlaag, rechtstreeks in het reservoir. Elke maand wordt er voedingsstof (mest) aan het water toegevoegd. Los van het vullen van de watertank en alles klaarzetten en heen en weer rijden, is hij gemiddeld 6 minuten per bloembak kwijt om die te vullen, totaal dus 5 uur.

Walter doet het graag en het is leuk om tijdens het watergeven mensen te spreken en te horen hoe mooi ze de bloembakken vinden. Aanvankelijk was er wat angst dat vrachtwagens op bepaalde plaatsen de bloembakken zouden raken, met alle gevolgen van dien. Gelukkig blijkt in de praktijk dat er (bijna) niets is gebeurd. Wat wel aardig is om vast te stellen, is dat de bloemen aan de ochtendzon-zijde het 't beste doen.

Van veel wind en schaduw houden de bloemen niet, met als gevolg dat 3 bakken in Nederhemert-Zuid (tegenover het kasteel) inmiddels geen bloemen meer hebben.

Dirk Brugmans

De familie Van der Vliet

De oudst bekende persoon van deze familie is **Laurens van der Vliet** die omstreeks 1580 is geboren te Ammerzoden. Nu is Ammerzoden een weids begrip in die tijd, want een nazaat van deze Laurens – **Marcelis van der Vliet** – werd geboren te Wordragen en hij verhuisde in 1777 vanuit Wordragen naar Nederhemert om daar te trouwen met **Jenneke Labonot**. Sindsdien wonen mensen uit deze familie in ons dorp. Of er nu nog Van der Vlieten in Ammerzoden wonen ...? Volgens www.detelefoongids.nl niet.

Misschien dat 'Ammerzoden' vraagtekens oproept als woonplaats van deze Marcelis van der Vliet, omdat dat dorp toen grotendeels rooms-katholiek was en nu nog is. Ja, maar een uitzondering daarop was Wordragen, dat overwegend protestants was. Dat komt omdat Ammerzoden heel lange tijd in Noord-Brabant, in rooms-katholiek gebied, lag. Maar door de verlegging van een Maasbocht kwam dat dorp later bij Gelderland. Wordragen lag op de rechterkant van die Maasbocht en lag in de Bommelerwaard, en was protestants. Vandaar dat onze Van der Vliet van toen als 'Ammerzodense' protestant naar Hemert verhuisde.

We gaan terug naar de Marcelis van der Vliet van 1777. Zijn vrouw Jenneke was de dochter van **Anthonij Diderik Labonot**, die stamde uit een geslacht van Hugenoten. Zoals de lezers wel zullen weten, is dit de benaming van de Franse protestanten die in hun vaderland zwaar werden vervolgd. Velen van hen zijn in die tijd uitgeweken naar ons land waar wel geloofsvrijheid was. Zo ook de familie Labonot.

De vader van Jenneke Labonot was onderwijzer te Nederhemert en heette dus Anthonij Diderik. De nu nog bekende voornamencombinatie 'Anthonie Diderik' komt dus niet uit de familie Van der Vliet, maar uit de familie Labonot, en is dus van Franse oorsprong. Deze familie heeft o.a. gewoond in het huis van Gerrit van Genderen op Molenstraat 33. Volgens gegevens die Gerard Hoogbergen en Trees Blom hebben opgediept,

herinnert een gevelsteen in die woning daar nog aan.

Een andere bekende voornaam binnen deze familie is '**Marcelis**' (Ceel). Die is al heel oud: de oudst bekende Marcelis werd geboren in 1610 te Ammerzoden als zoon van voornoemde Laurens. Daarna volgen nog enkele Marcelissen Laurenszn en een Laurens Marcelisz. In 1710 ziet weer ene Laurens van der Vliet in Ammerzoden het levenslicht en trouwt met Aletta van Driel uit Kerkwijk. Hun zoon Marcelis verhuist dan in 1777 naar Nederhemert omdat hij trouwt met bovengenoemde Jenneke Labonot.

Marcelis en Jenneke krijgen negen kinderen waaronder een **Anthonie Diederik** (geb. in 1786) en **Anna** (geb. in 1789). Via deze Anthonie Diederik zet het geslacht zich voort. Anna trouwt met **Ariën van Aalsburg**, een voorvader van de onder de ouderen ons nog bekende schipper Hannes van Aalsburg die woonde op Maasdijk 7.

De meeste overige kinderen van Marcelis en Jenneke Labonot overlijden heel jong. De kindersterfte was vroeger heel hoog. Pas na 1900 neemt die in ons land drastisch af wegens de verbeterde gezondheidszorg.

We vervolgen de geslachtslijn met de Anthonie Diederik van 1786. Hij trouwt met **Jenneke Loef** en zij krijgen ook twee zoons: **Marcelis** (1814) en **Johannes** (1826). Merkwaardig is dat deze Anthonie naar 's Gravenzande verhuisd blijkt te zijn en daar is hij in 1828 ook overleden. Hun oudste zoon Marcelis is in Nederhemert geboren, maar hun tweede zoon Johannes te 's-Gravenzande. De website www.wiewaswie.nl meldt dat rond die tijd te 's-Gravenzande de naam 'Jenneke Loef' vaker voorkomt. Daaruit zouden we kunnen concluderen dat moeder Jenneke weer terug wilde naar haar geboorteplaats en het gezin daarom is verhuisd naar het Westland. Zoon **Johannes** is echter weer teruggekeerd naar Nederhemert en trouwde daar met een Hemertse schone: **Jenneke van der Meijden**.

Zijn broer Marcelis vertrok naar Zeist en is daar overleden.

Johannes van der Vliet (die dus in 's Gravenzande werd geboren) en zijn vrouw **Jenneke van der Meijden** (1827) kregen 13 kinderen. Zeven van deze kinderen stierven heel jong. De overige kinderen zullen we hierna noemen en van hen uit de lijnen gaan trekken naar hun afstammelingen in de 20^e en 21^e eeuw.

1 Antonij Diederik van der Vliet, geboren op zaterdag 17 januari 1852 in Nederhemert.

Antonij is overleden op zaterdag 10-08-1901 in Nederhemert, slechts 49 jaar oud. Volgens de overlevering was hij op het laatst van zijn leven ziekelijk en blind. Antonij trouwde met **Cornelia Elizabeth (Kea) Wolfers**. Kea is geboren op maandag 13-03-1854 in Nederhemert, dochter van Adrianus Wolfers en Anna Verheij. Zij is overleden op woensdag 21-02-1945 in Poederloijen, 90 jaar oud. Anthonij was landbouwer en lid van de gemeenteraad van 1887 tot 1893. Anthonij (Toon) en Kea kregen tien kinderen die aan de oudere generatie in Hemert wel bekend zijn. Drie kinderen zijn jong overleden.

Wij noemen hun meest bekende kinderen in Hemert:

- a. **Maaïke van der Vliet**, geb. op 7 november 1881 en getrouwd met **Gerrit Doruiter**. Maaïke overleed op 29 januari 1966. De familie Doruiter was de bekende bakkersfamilie in Hemert. Gerrit Doruiter is van geboorte afkomstig uit Papendrecht. Hij is op 40-jarige leeftijd overleden. Zijn weduwe Maaïke hertrouwde op 53-jarige leeftijd met **Marinus Vos**, 56 jaar oud en weduwnaar van **Govertje Doruiter**. Van Maaïke en Gerrit zijn onder ons de volgende zonen bekend: **Johannes (Hannes)** en **Jacob (Jaap)**. Zij hadden ook vier dochters: **Cornelia Elizabeth**, **Geertje**, **Antonia (Toos)** en **Johanna**. De onder ons nog goed bekende Anton Doruiter (overleden in 2014) had als doopnaam 'Anthonij' en heette dus naar zijn grootvader van moeders kant.
- b. **Jenneke van der Vliet**, geboren op zaterdag 03-02-1883 in Nederhemert. Jenneke is overleden op maandag 11-

08-1952 in Nederhemert, 69 jaar oud en ongehuwd gebleven. Waar zij heeft gewoond, is mij niet bekend. Misschien dat de ouderen in Hemert dat nog weten?

- c. **Cornelis (Kees) van der Vliet** is geboren op dinsdag 27-11-1888 in Nederhemert. Hij is overleden op donderdag 17-02-1955 in Nederhemert, 66 jaar oud. Cornelis trouwde met **Adriana (Janna) Bruijgom**. Janna is geboren op woensdag 30-09-1903 in Nederhemert, dochter van Gerrit Bruijgom en Maaïke Aletta (Maaïke) Bouman. Janna is overleden op vrijdag 19-03-1982 in Nederhemert, 78 jaar oud.

Kinderen van Cornelis en Janna: **Cornelia Elizabeth** en **Gerrit**, die werd geboren op zaterdag 11-10-1930 in Nederhemert. Gerrit overleed op 18 mei 1987. Hij was getrouwd met **Wilhelmina (Mientje) Smits**. Zoals de meeste lezers nog wel weten hadden Gerrit en Mientje een agrarisch bedrijf en een meelhandel.

- d. **Marcelis (Ceel van Kea's) van der Vliet** is geboren op donderdag 22-05-1890 in Nederhemert. Hij is daar overleden op zondag 21-10-1973, 83 jaar oud. Hij trouwde, 30 jaar oud, op donderdag 30-09-1920 in Dubbeldam met **Johanna Maria (Han) van de Merwe**, ook 30 jaar oud. Han is geboren op zaterdag 27-09-1890 in Dubbeldam. Zij is overleden op zaterdag 15-01-1949 in 's-Hertogenbosch, 58 jaar oud.

Bij het onderzoek naar de Hemertse families valt mij altijd weer op dat sommige mannen uit Hemert hun vrouw van zo ver weg hadden. Hierboven maakten we kennis met Jenneke Loef uit 's-Gravenzande. Han, de vrouw van Ceel kwam uit Dubbeldam bij Dordrecht. Hoe kwamen ze toch aan elkaar zonder internet of andere hedendaagse middelen van communicatie? Het is wel bekend dat in die tijd jonge mensen erop trokken naar andere streken om daar werk te vinden.

Misschien dat de fam. Van der Vliet ook wel van die overleveringen kent? Misschien horen we dat nog wel van elkaar.

We gaan terug naar het gezin van Ceel en Han. Zij kregen drie kinderen: **Maria (Marie)**, geboren op dinsdag 04-07-1922 in Nederhemert, getrouwd met **Pieter Cornelis (Kees) Smits. Antonie Diederik (Toon)**, geboren op vrijdag 11-01-1924 in Nederhemert en getrouwd met **Cornelia (Cor) Wilhelmina Smits** en **Cornelia Elizabeth (Cor) van der Vliet**, getrouwd met **Teunis Smokers** en geboren op zaterdag 10-11-1928 in Nederhemert.

Toon had een handel in zuivelproducten en later een supermarkt; zoon Arie zette na het plotselinge overlijden van Toon in mei 1987 de zaak voort. Marie en Kees woonden eerst bij vader en schoonvader Ceel in en betrokken later een nieuwe boerderij aan de Nederhemertsekade. Teunis en Cor dreven een handel in textiel, aanvankelijk in Poederloijen, later in Wijk en Aalburg.

- e. **Anna van der Vliet**, zij werd geboren op zaterdag 19 september 1891 te Nederhemert. Zij had een deftige uitstraling en werkte in haar actieve jaren als gouvernante bij adellijke families o.a. bij de familie De Vos van Steenwijk. Anna heeft mij op een foto van die familie eens aangewezen en opgenoemd hoe die mensen allemaal heetten. Zij woonde na haar pensionering in de boerderij op Maasdijk 90. Jan en Aria Groeneveld woonden jarenlang bij haar in. Anna overleed op de 14e maart 1985 te Rossum in het bejaardencentrum, 93 jaar oud.
- f. **Gerritje (Gèèr de smid) van der Vliet** is geboren op maandag 05-02-1894 in Nederhemert, zij is overleden op zondag 19-08-1979 in Ammerzoden, 85 jaar oud. Zij trouwde met **Jan (Jan de smid) Vos**. Jan is geboren op donderdag 26-08-1886 in Nederhemert, zoon van Jan Vos en

Pieterella van Genderen. Hij is overleden op dinsdag 01-10-1963 in Nederhemert, 77 jaar oud.

Hun kinderen zijn: **Jan Pieter (Jan Pieter) Vos**, geboren in Nederhemert op zaterdag 29-01-1927 en getrouwd met **Helena Bax** en **Cornelia Elizabeth (Cor) Vos**, geboren op dinsdag 07-10-1924 in Nederhemert, getrouwd met **Bastiaan Verzijl**.

- g. De oudste en in Hemert minder bekende zoon van Toon en Kea was **Adrianus Cornelis**. Hij verliet Nederhemert om in Rotterdam te gaan trouwen met **Catharina Klasina Staleman**, om vervolgens daar te gaan wonen. Hij was leraar biologie aan het Lyceum en aan de Middelbare Meisjesschool te Rotterdam en bekleedde verschillende functies gerelateerd aan het onderwijs. Betrokkene schreef veel artikelen over de tuinbouwplantkunde in vakbladen en was een bekende Rotterdammer. Adrianus was Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

We schakelen nu over naar de andere takken van deze familie en gezien de nazaten van de Johannes geboren in 's-Gravenzande en zijn Hemertse Jenneke van der Meijden.

2 Hermen van der Vliet, geboren op dinsdag 06-06-1854 in Nederhemert en overleden op vrijdag 03-08-1934 in Nederhemert, 80 jaar oud. Hermen trouwde met **Maria Arnolda den Otter**. Maria is geboren op maandag 13-12-1852 in Bruchem en is overleden op maandag 30-07-1934 in Nederhemert, 81 jaar oud. Maria is de weduwe van Hendrik Jan Oomen (1854-1888). Hermen en Maria kregen nog een zoon: **Johannes (Hannes) van der Vliet**, geboren op zaterdag 16-12-1893 in Nederhemert en overleden op vrijdag 30-10-1964 in Nederhemert, 70 jaar oud. Hannes trouwde, 25 jaar oud, **Dirkje (Dit) van Ooijen**, 26 jaar oud. **Dit** is geboren op zondag 11-09-1892 in Nederhemert als dochter van Teunis (Teunis) van Ooijen en Wilhelmina Bouman. **Dit** is overleden op zondag 28-07-1974 in Nederhemert, 81 jaar oud.

De kinderen van Hannes en Dit zijn: **Wilhelmina, Maria Arnolda en Hermen**

(Hemke). Hemke was getrouwd met **Maria van Tuijl**. Laatstgenoemde hertrouwde met **Jan Vos**.

Hannes en Dit woonden op Maasdijk 70 en Hemke en Marie op nr. 78 naast mijn oom Wim en tante Rens. Hemke was werkzaam in het transport. Zijn zussen zijn buiten Hemert getrouwd, van hen is mij verder niets bekend. Maar dat zal de familie wel weten.

3 Eliza (Lies) van der Vliet, geboren op dinsdag 23-09-1862 in Nederhemert en overleden op zondag 28-09-1941 in Nederhemert, 79 jaar oud. Lies was 46 jaar lid van de gemeenteraad, waarvan 44 jaar wethouder. Lies was getrouwd met **Gerritje Wolfers**, zij kregen geen kinderen. Volgens mij bekende overleveringen was Lies een kleurrijk en spraakmakend man in Hemert.

4 Elselina van der Vliet, geboren op donderdag 04-02-1864 in Nederhemert en overleden op donderdag 22-06-1911 in Nederhemert, 47 jaar oud. Elselina trouwde met **Frank Smits**. Een dochter van hen was **Mervelina Keunera**, geboren in 1902 in Nederhemert. Zij trouwde met **Marinus Verheij**. Marinus is geboren in 1903 in Nederhemert, zoon van Marius Verheij en Peterke Vos. Verder was er nog een flink aantal andere kinderen onder wie **Petronella Alida** met als roepnaam **Pet**. Wij kennen haar als de vrouw van **Teunis van der Maas** die in de Nijendijk een winkeltje met huishoudelijke artikelen had (Maasdijk 21). Ondanks zijn handicap (blindheid) was Teunis bedreven in het maken van bezems. Hij ging met een handkar het dorp rond om zijn spullen te verkopen. Hij kon met zijn vingers feilloos voelen met wat voor geld de mensen hem betaalden voor zijn koopwaar. En hij kon je exact vertellen hoe de weersverwachting was. Teunis luisterde nl. heel vaak naar de radio.

5 Jenneke van der Vliet, geboren op zaterdag 25-03-1871 in Nederhemert en overleden op zaterdag 05-02-1937 in Nederhemert, 65 jaar oud. Zij trouwde met **Joost van Ballegooijen**, geboren op dinsdag 12-11-1872 in Poederoijen. Joost is overleden op zaterdag 14-03-1956 in Nederhemert, 83 jaar oud. De kinderen van Jenneke en Joost zijn o.a.: **Jenneke (Jenneke van Jaanse) van**

Ballegooijen, geboren op maandag 24-02-1902 in Nederhemert. Zij was getrouwd met **Adriaan van Wijk**. Jenneke is overleden op zaterdag 25-03-1989 in Nederhemert, 87 jaar oud. **Marcelia Cornelia (Celia) van Ballegooijen**, geboren op zondag 03-04-1910 in Nederhemert en overleden op 12-01-1982 te Wellseind. Celia was getrouwd met **Johan Ariaan Anthonie (Ariaan) van Ingen**.

Het is mij trouwens een beetje een raadsel dat Jenneke als bijnaam 'Jenneke van Jaanse' had. Wie is die Jaans of: Jans? Misschien dat de ouderen in Hemert dat nog weten? Of anders zeker wel zoon **Jacob van Wijk** van de Riemerstraat!

Wat **Adriaan van Wijk** betreft: hij is héél in de verte nog familie van de schrijver van deze column. Ons voorgeslacht komt uit – hoe kan dat ook anders – Wijk. Maar dat is weer stof voor een ander verhaal DV.

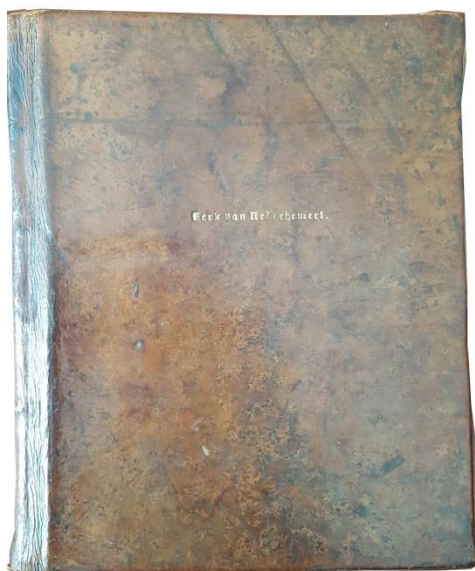
Zo hebben we geprobeerd om de familie Van der Vliet in kaart te brengen. De hierboven genoemde namen van de 20^e eeuwse geslachten zijn onder ons wel bekend. Wie enigszins thuis is in Hemert kan zonder moeite de namen van hun kinderen, klein- en achterklein-kinderen noemen. De tot nu toe jongste telg van deze familie is Tessa, geboren op de 19^e juni 2017 als dochter van een - jawel - Anthonie Diederik (Tonnie) van der Vliet. Misschien denken jullie als familie nog weleens terug aan die andere Anthonij Diderik die de Hemertse jeugd heeft onderwezen ... de afstammeling van de Franse Hugenoten ... Zo hebben de Van der Vlieten dus nog Frans bloed in de aderen!

Jan van Wijk

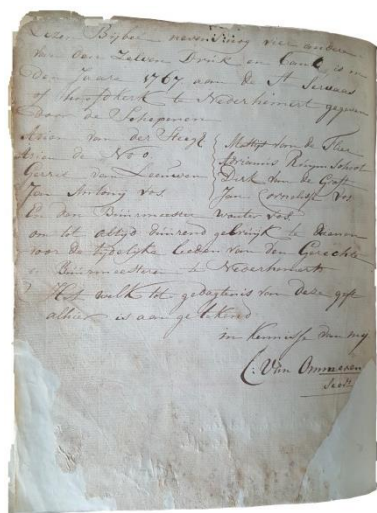

Weer thuis: de Kanselbijbel

De Kanselbijbel.

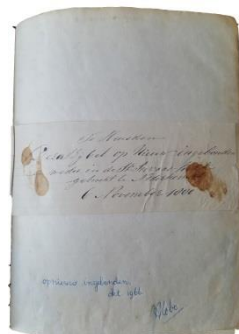
In het vorige nummer schreef ik over de Kanselbijbel die mijn zus Nesia in haar bezit had. Zij vond dat deze maar terug moest naar de kerk. Op mijn oproep werd snel gereageerd. De eerste mail kreeg ik van Kees Oomen, kerkrentmeester. Er was zeker belangstelling. Het volgende contact was met Roelof Oomen (van Henk en Aria). Zij wilden een zoon op de

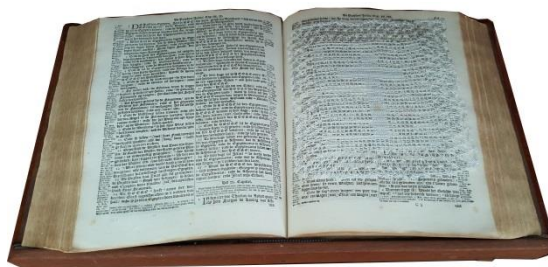
camping in Hardenberg bezoeken en konden dan via Hoogeveen de Bijbel wel ophalen. Later mailde Jan van Wijk nog dat hij een paar dagen in Kampen was, maar toen was de afspraak met Roelof er al.

Zo kwamen Roelof en zijn vrouw naar Hoogeveen. Mijn vader had een lessenaartje

gemaakt waarop bij Nesia de Bijbel altijd open lag. Erboven stond een koperen lampje zoals je die wel vaker op kansels zag. Ik weet niet waar dat gebleven is. Roelof stelde voor de Bijbel op het lessenaartje in de consistorie te leggen. Dat leek ons een goed idee.

Op de voorkant staat in gouden letters: Kerk van Nederhemert. En op de eerste pagina lezen we: Deze Bijbel nevens nog vier andere (Ik denk voor de kerkenraadsbank) van den Zelfden druk en (onleesbaar) is in den Jaare 1767 aan de St Servaes of hoofdkerk te Nederhemert (die op het eiland dus) gegeven door de schepenen Arian van der Steegt, Arian de Noo, Gerrit van Leeuwen, Jan Anthonij Vos, Matthijs van der Flier, Adrianus Schoofs, Dirk van der Graft, Jan Cornelis Vosen den B...meester Wouter Vos, om tot altyddurend gebruik. Hetwelk tot gedagtenis van Dezen Gift alhier is aangetekend. In kennis van mij, C. van Ommeren, secretaris.

Dezen Bijbel opnieuw ingebonden en in de St Servaeskirk gebracht: 6 nov 1880
Opnieuw ingebonden, oktober 1966, N.Hobo

Het is goed dat dit Boek weer een passende bestemming heeft gevonden. Een week na het bezoek van Roelof kwamen Jan en Dina Bouman een dagje naar Hoogeveen. Zo konden wij in korte tijd weer bijgepraat worden over ons dorp.

Hoogeveen, Dick Hobo

Een 70'er stelt zich voor

Gerrit van Genderen

Ik ben **Gerrit van Genderen**, 76 jaar geleden geboren en in de Molenstraat op de boerderij 'op het sluske' opgegroeid.

Na de lagere school ben ik naar de Lagere Landbouwschool in Bruchem gegaan. Gelijktijdig ging ik ook naar de 3-jarige opleiding Handelsavondschoon in Zaltbommel. Toen ik 16 was heb ik samen met mijn moeder de zorg voor de boerderij op me genomen, nadat mijn vader plotseling overleden was.

Op 18 november 1966 ben ik met Carolien Dekkers getrouwd en samen hebben we drie kinderen gekregen: Antoinette, Kees en Jenny. Inmiddels hebben we 6 kleinkinderen, die hier regelmatig over de vloer komen.

Op 2 gedwongen tijdelijke verhuizingen na, ben ik tot en met eind 2006 altijd op de boerderij blijven wonen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn we namelijk met de familie bij Krijn Schaap in Aalst geëvacueerd geweest. Tijdens een bombardement lagen wij in de

voergoot. Wij overleefden het. De veestapel die voor ons stond helaas niet.

Ook tijdens het hoge water in 1995 moesten we, net als iedereen, weg uit de Bommelerwaard. Het duurde even voordat we een onderkomen voor onze veestapel hadden gevonden, maar uiteindelijk vonden wij die in Kerkeveld in Drenthe. Er stonden daar veel schuren leeg, zodat bijna heel onze veestapel daar terecht kon. En wat een geluk: er was ook plaats voor ons gezin en de hond (de katten waren door kennissen uit Limburg opgehaald), zodat we zelf voor onze koeien konden zorgen. De paar koeien die niet mee naar Kerkeveld konden, zijn in Zuid-Holland terecht gekomen.

In 2006 heeft mijn zoon Kees de boerderij overgenomen en zijn we een huis opgeschoven. Nog mooi dicht bij de boerderij. Sinds die tijd doe ik nog wat hand- en spandiensten als hobby op de boerderij. Ik geef de kalfjes melk, voer de koeien en 's zomers help ik graag met gras kuilen.

Graag wil ik mijn pen doorgeven aan tachtiger **Jacob van Wijk**.

Gerrit van Genderen

Een nieuwe bank...

....bij het Dorpshuis "De Gaarde"

Bij dorpshuis De Gaarde in de Schoolstraat is een prachtige zitbank geplaatst.

De beheerder van het dorpshuis, Sophia de Haas, had daarom gevraagd aan het dorpshuisbestuur en die stemde er in toe.

De penningmeester van het dorpshuisbestuur, Marcel Bouman ging op onderzoek uit en jawel hoor, hij kwam met een prachtige teakhouten bank 240 cm breed, met goede rugleuning, vooral bedoeld voor oudere mensen. De kosten van deze goed betaalbare bank, komen uit het fonds "inventaris". De bank staat op een mooie plaats pal naast de ingang van het dorpshuis en is bestemd voor bezoekers die even een luchtje willen scheppen. Maar ook andere mensen, die bijvoorbeeld langs komen wandelen, mogen gebruik maken van deze mooie bank die onzichtbaar verankerd is, wat wel moet in deze tijd.

Dirk Brugmans

Gedicht: Dementie

Dementie

*Ik zie haar staren
Zonder werkelijk iets te zien
Haar ogen zijn leeg
Zeggen niets
De tranen die eruit lopen
Zeggen alles
Wat er omgaat in haar ziel
Ze zit gevangen
In haar eigen lichaam
Weet niet wie ze is
Wat ze doet
Ze zoekt een weg
Door de eindeloze dag
Vertelt flarden van
Hoe het vroeger was
De grapjes van haar vader
De zorgen van haar moeder
Bekijkt verbaasd haar
trouwfoto
Wie is die man?
Enkele minuten later
Huult ze om diezelfde man
Ze mist hem zo
Ze mist zoveel*

*Stiekem het verlangen
Om straks weer thuis te zijn
Waar moeder haar verwacht
Waar vader haar groet
Vanachter zijn krant
Ze zal weer jong zijn
Twee staartjes en sandaaltjes
Tot ze weer wordt stilgezet
Bij de werkelijkheid
En huilt ze tranen
Van eenzaamheid en pijn
Naast de tranen ook de lach
Om een kind
Om een grap
Geniet ze van haar eten
Of van een zonnestraal
Door de kier van het gordijn
Zingt ze mee met de muziek
Elke noot met zorg gekozen
Soms te hoog
Soms te laag
Zo zoekt zij een weg
Aan het einde
Van haar levenslied*

Jenita Vervoorn

Sail 2017

SAIL 2017 – Het kon bijna niet mooier!

Zaterdag 9 september was het alweer zo ver en kon SAIL 2017 van start gaan. De voorafgaande dagen zagen er qua weer onheilspellend uit, maar een paar uur voor de start klaarde het op en werd het een schitterende, heldere avond met een prachtige zonsondergang!

Dit was de tweede keer dat SAIL gehouden werd...de eerste keer was ter gelegenheid van ons 1200-jarig bestaan in 2014. SAIL, dit jaar gedoopt tot SAIL 2017, wordt tweejaarlijks gehouden.

In de even jaren wordt Aalst Maritiem gehouden en in de oneven jaren organiseren we SAIL.

Alle 50 briljant verlichte schepen startten om klokslag 20.00 uur, nadat burgemeester Peter Rehwinkel het publiek bij het Veer had toegesproken. Onder luid getoeter zette de stoet van schepen zich in beweging en stapte de burgemeester met zijn gevolg aan boord van de Pinocchio.

Het Hèmers Visserskoor zong uit volle borst en deed de vertrekkers uitgeleide.

Nog voordat de schepen Wijk en Aalburg hadden bereikt was de duisternis ingevallen en keken honderden mensen vanaf de Brabantse wal naar dit schitterende spektakel. Ook in Aalst zag het zwart van de toeschouwers, die zichtbaar genoten van dit unieke schouwspel.

SAIL 2017 werd mede georganiseerd door de dorpsraad van Poederoijen, die bij het keerpunt voor de kust van Poederoijen zorgde voor een aubade door een visserskoor. Ook hier honderden liefhebbers op de dijk die de vloot toejuichten!

De vrijwilligers, die op de dijken van Nederhemert, via Aalst tot in Poederoijen zorgden dat het verkeer niet zou vastlopen en zo voor hulpdiensten toegankelijk bleven, mogen niet onvermeld blijven. En om bij calamiteiten op het water op tijd te kunnen ingrijpen werd de vloot begeleid door de Politie te water en de Bossche Reddingsbrigade.

Na Poederoijen zetten de schepen koers richting het Esmeer, waar watersportvereniging "Het Esmeer" en "t Wrijfhout" onze gastheren waren en zorgden dat iedereen een mooie ligplaats kreeg en gratis mocht overnachten. Eeterij 't Getij had voor een grote feesttent gezorgd en ving alle opvarenden op met muziek en warme snacks.

De zichtbaar genietende burgemeester had samen met zijn team de schepen gejureerd en zette de 3 prijswinnaars met een aardige toespraak in het zonnetje en gaf hen een passend geschenk.

De winnende schepen waren "The Grange II" van Peter en Esther Vos, "Rietaak" van Marius Lobregt en de zalmschouw van Wim en Odilia Brundel. De enthousiaste schippers en bemanningen maakten er nog een gezellige avond van, waarmee SAIL 2017 feestelijk werd afgesloten.

Een filmpje en heel veel foto's zijn te vinden op website: <http://www.altena-regionieuws.nl/sail-2017-afgedamde-maas-druk-bezocht/>

Op naar SAIL 2019!

Walter Esch

Meester Fijan 25 jaar meester!

Andel

Het was 7 september 1992. Net van de opleiding af, begon mijn loopbaan in het Brabantse Andel, op de ds. Gisbertus Voetiuschool. Daar kreeg ik een groep 4 onder mijn hoede. Dat waren nog eens tijden: 37 kinderen in de klas, een lokaal vol tafeltjes en stoeltjes. En wat voor kinderen. Kinderen met veel leercapaciteiten en handige jongens en meisjes met grote praktische gaven; stille, rustige typen en bewegelijke 'kikkers'; kinderen die les kregen op het gemiddelde niveau en enkelen die op verschillende vakken nog de stof van groep 3 oefenden. Passend onderwijs avant la lettre. Alleen geen groepsplannen, geen officiële niveaus, geen IB-ers, RT-ers of andere specialisten. 'Dit is je lokaal. Hier ga je het doen. Je redt je wel. Het zal vast wel lukken!' En daar kon je het mee doen. Je hebt je diploma of je hebt het niet. Je bent nu koning in je eigen koninkrijk. En als de twijfel omhoog kwam 'Zou het wel goed gaan?', kreeg je steevast als antwoord: 'Natuurlijk gaat het goed. Jij bent de meester! De kinderen gaan ordelijk naar binnen en er is rust in de klas.' De drie 'r'-en in de opvoeding waren dan ook niet onbelangrijk: rust, regelmaat en reinheid. Trouwens, als de leerresultaten bij sommige kinderen wat tegenvielen, sprong er niemand op je nek met 'Wat is er met deze leerling aan de hand?' Hooguit vertelde de directeur: 'Maak je geen zorgen. Zeker met kinderen uit ... (een vermaard dorp van de overkant van de Maas) komt het allemaal op zijn pootjes terecht. Lezen en taal vinden ze dan wel wat lastig, maar rekenen kunnen ze als de besten. Straks rijden zij in een Mercedes en dat heb jij nog niet voor elkaar.' En dat was ook zo. In dit dorp reed toentertijd

het hoogste percentage Mercedessen van ons land. Men had andere capaciteiten en dat bracht ze geen windeieren.

Wouterswoude

Na drie jaar verhuisde ik naar het noorden van ons land. In het Friese Wouterswoude was ik benoemd tot groepsleerkracht en IB-er. Een nieuwe uitdaging. Interne Begeleiding stond nog in de kinderschoenen. Op de Christelijk Nationale School moest één en ander nog een plek krijgen. Om mijn achterstand wat bij te werken, kwam ik weer in de schoolbanken. Via de cursus Speciaal Onderwijs werd ik ingewijd in de nieuwe ontwikkelingen in het onderwijs. WSNS ('weer samen naar school') was toen hot. Kinderen met speciale onderwijsbehoeften moesten indien mogelijk, op de basisschool blijven. Het onderwijs moest aangepast, instructies gedifferentieerd, en pedagogische aanpak op de individuele leerlingen toegesneden worden. Hulpplannen kwamen in zicht. Als kersverse IB-er de taak om je oudere collega's hiervoor warm te krijgen.

Vier jaar zou ik er blijven. In deze periode ben ik getrouwd en kwam mijn Bruchemse bruid ook naar het hoge noorden. Daar is onze oudste geboren: Thomas junior. Een jaar vol spanningen volgde. Met een hartritmestoornis lag Tom met 15 dagen in het academisch ziekenhuis in Groningen. Verder kreeg hij verschillende keren te maken met ernstige koortsstuipen. Familiebanden trokken. De vraag kwam boven of we in Friesland wilden wortelen of dat we dichterbij de familie zouden gaan wonen. Het werd het laatste. Hoewel de sollicitatietermijn eigenlijk al gesloten was, werd een sollicitatiebrief naar De Wegwijzer geschreven. Na een gesprek met het schoolbestuur, kwam de vraag naar een proefles. Dat hoorde nu eenmaal bij de procedure. Na enig afwegen, werd besloten om ('denk erom: eenmalig') van de regel af te wijken. Mijn persoon vroeg zich af of een

proefles met deze afstanden iets zou toevoegen. Het bestuur vond andersom de afstand ook wel groot om zelf in Wouterswoude een les bij te wonen. (Tussen twee haakjes: de reis was voor Hèmertse mensen niet helemaal onbekend. Hun geliefde dominee Veldjesgraaf hadden ze jaren daarvoor moeten afstaan aan de Hervormde gemeente van Wouterswoude. Eén van mijn burens vertelde me eens dat hij zijn dominee daar nog wel had opgezocht. Omgekeerd heeft de kerkenraad uit Nederhemert in de huidige en de vorige vacante periode een beroepsbrief naar Wouterswoude gebracht).

Nederhemert

Mijn eerste jaar in Nederhemert leerde ik de mensen en families wat kennen. Na een enkele week kwam ik voor onze dorpssupermarkt één van mijn leerlingen tegen met een net gekochte snoeprol in de hand. Gul klonk de vraag: 'Mèster, motte gij d'r ok één?' Verder herinner ik me dat er in dat eerste jaar twee jongens elkaar niet zo lagen. Er ontstonden wel wat vechtpartijtjes. Insiders stelde me echter gerust: de vorige generatie was niet anders. Bij de beide vaders was het niet anders geweest en toch was het later goed gekomen.

Inmiddels zijn er nog eens 18 jaar voorbij gegaan. De dorpsschool met veel informeel overleg is ontwikkeld tot een professionele organisatie met allerlei overlegstructuren. De meesters en juffen werden groepsleerkrachten, de directeur werd schoolleider en in de plaats van een adjunct kwam een managementteam. Ook het onderwijs veranderde mee: de computers deden hun intree in het onderwijs; digiborden vervingen het zwarte schoolbord met krijtje; er kwam een structurele RT-groep; de onderwijzer veranderde in een onderwijsmanager voor de klas. Zelf kwam ik van groep 5 via groep 7 in 8 terecht. In de loop van de jaren kwamen er wat kinderen langs.

Van één van de collega's kreeg ik recent een steeksleutel: mijn persoon had aan heel wat kinderen uit het dorp 'gesleuteld'. Op school werken nu vijf oud-leerlingen. De gedachte kwam boven bij hoeveel kinderen zijn de 'bouten' te hard aangedraaid of wellicht niet hard genoeg...?

Deze gedachte brengt vanzelf bij de schaduwzijde van een jubileum. Wie achterom kijkt, ziet allerlei zaken die anders hadden gekund, anders hadden gemoeten. Een mens blijft over met schuld. Laat ik tenslotte afronden met de lichtzijde van deze mijlpaal. Ons past dankbaarheid jegens de HEERE. Wat hebben wij, dat we niet ontvangen hebben. Laat de mens maar uit het middelpunt blijven. De oudvader Theodorus van der Groe sloot eens een brief af met de volgende woorden:

Nu verzoek ik maar dit ene van u, dat gij toch van het ellendige schepsel geheel wilt afzien, door wiens hand gij deze ontvangt, om, indien gij er iets nuttigs in mocht vinden voor uw ziel, toch te arbeiden dat de Heere er maar alleen de roem en de eer van mag hebben; want Hij is een jaloers God, Die gezegd heeft: 'Mijn eer zal Ik aan geen andere geven.' Het is een zeer opmerkelijk woord, dat maar door weinigen enigszins verstaan wordt. O! Leer hier toch eens hartgrondig zuchten met Lodensteyn: Schepsel sta wat uit het licht, enz. Als het schepsel geheel valt, dan staat de Schepper op! O, wat een grote verandering! Wat wint de arme ziel niet een schat, die de schepselen mag verliezen en de Heere Jezus mag vinden!

Th. Fijan

Fietsclub TOP fietst er op los

Fietsclub TOP fietst er op los

Nederhemert heeft al vele jaren een fietsclub, genaamd TOP. Om de veertien dagen op een woensdagmiddag gaat die club fietsen. Ook ik fiets geregeld met de club mee, deze keer als redactielid van de krant om u een indruk te geven via de Dorpskrant hoe leuk zo'n fietsmiddag is. Iedereen mag mee fietsen, zelfs mensen buiten Nederhemert nemen er aan deel. Wij betalen geen contributie, als wij ergens koffie drinken betalen wij dat zelf en verder gewoon gezellig fietsen met elkaar. Meestal beginnen wij in de maand April en de laatste fietsmiddag is deze keer woensdagmiddag 13 september. Als u deze Dorpskrant leest dan denken wij aan het voorjaar 2018 wanneer de fietsmiddagen weer beginnen. Het is een gezellige club met mannen en vrouwen en daar wordt wat afgepraat en gelachen. Ik neem u een middag mee in mijn verhaal en hoop dat dit zo'n bijdrage zal zijn dat u denkt: 'In april 2018 ga ik zeker mee met deze gezellige fietsclub'.

Om 13.20 uur fiets ik richting het dorpshuis aan de Schoolstraat want daar is het verzamelpunt van de fietsers die mee gaan. Ik ben als eerste bij het dorpshuis en al snel komen Els Oomen, Corrie Blom en Corrie van Hemert aangereden. Om 13.30 uur zijn er 15 deelnemers en Corrie van Hemert doet even het woord. Corrie vertelt dat Celia Biesheuvel (samen met Corrie organiseren die twee al jaren de fietsmiddag) nog steeds niet mee kan fietsen door lichamelijke omstandigheden en dat Corrie het plan had deze middag samen

met ons naar 't Snoekske in Waalwijk te fietsen. Arie van den Oever geeft aan dan over Elshout te rijden want Arie weet de weg wel. Nou, dat vindt Corrie prima en geeft gelijk de leiding over aan Arie die voorop gaat rijden samen met Diel Struijk. Via het Kerkpad en de Kapelstraat verlaten wij Nederhemert om via de Maasdijk en de Bergse Maasdijk naar het veer in Bern te rijden. Op de dijk rijdend moet Betty van de Werken afhaken, het gaat te snel vindt ze zelf, maar bij het opstarten is het altijd even kijken: wat is de snelheid. Die is echt niet hoog, want wij proberen rekening te houden met iedereen. Jammer, haar man Gijs was er ook bij en die fietst rustig met ons mee, maar wel jammer dat Betty niet verder kan, maar ook te begrijpen. Bij het veer in Bern aangekomen treffen wij het, de pont ligt aan deze kant en wij kunnen gelijk de pont oprijden. Aan de overkant staan ook veel fietsers te wachten. Er wordt wat afgefietst in ons landje, niet te geloven. Wij komen op onze tocht vele groepen fietsers tegen en wij groeten hun vriendelijk. Het is normaal dat je dat doet, dat zou veel meer gedaan moeten worden. Via Herpt rijden we en komen in het veld richting 't Snoekske, waar wij al eerder geweest zijn. Het is erg druk op de weg, allemaal tractoren met opraapwagens voor het gras. Dat moet droog naar binnen, er wordt immers regen aan gegeven. Dan komen wij op een splitsing en is Arie van de Oever even de weg kwijt, rechtsaf of rechtdoor? Gelukkig staan er andere mensen bij een hooiland en die weten de weg, dus rechtdoor. Rechts, links en jawel hoor, in de verte onze tussenstop. Er zijn meer mensen die deze locatie weten te vinden, ook fietsers. Het is er gezellig druk en wij bestellen koffie, dat gaat er altijd in. Wij raken aan de praat en iedereen weet wel wat te vertellen, vooral Anna van den Oever, die weet altijd het laatste nieuws en iedereen wil het weten en ze luisteren met open mond wat Anna allemaal te vertellen heeft. Vele verhuizingen in Nederhemert, dit is gekocht door die en dat is weer verkocht door die. O, zegt Anna, wist jij dat niet? Anna heeft altijd het laatste nieuws.

Corrie Blom uit Delwijnen komt met het andere nieuws dat Guus Meeuwis (bekende zanger) een huis/boerderij gekocht heeft in Kerkwijk of Bruchem dat weet ze niet precies. Allemaal nieuws. Gelukkig wordt er ook over andere onderwerpen gepraat. Dan komt de koffie en Arie van den Oever zegt: 'Doen wij er geen gebak bij?' 'Nee', zeggen ze, 'wij zijn aan het lijnen!!' Dirk Groeneveld zegt: 'Nee, geen gebak, wij zijn aan het rammedannen'. Geweldig al die verhalen. Maar dan breekt er een lichte paniek uit want achter ons zitten mensen die aangeven dat er flinke buien op komst zijn. Iedereen van onze groep gaat naar

binnen, afrekenen wat genuttigd is en dan naar en op de fiets. Even wachten tot iedereen klaar is om te vertrekken en daar gaan wij, de kortste route naar Nederhemert. Als wij een tijdje fietsen, ja hoor, de eerste druppels vallen naar beneden. Maar wij zijn wel wat gewend als fietsers, dus gewoon doorfietsen. Maar na de afrit van de Heusdense brug toch maar even een jasje aan gedaan. Besloten werd via de Bergse Maasdijk over het eiland te rijden, zo naar de veerpont die de verbinding vormt tussen Nederhemert – Zuid en Nederhemert – Noord, dan zijn wij zo thuis. Bij de afslag Nederhemert – Zuid nemen wij

met een 'houdoe' afscheid van Diel en Jannie Struijk uit Well, die de Bergse Maasdijk uit fietsen en zo thuis in Well zijn. Bij de speeltuin op Zuid was het druk, ook op de camping. Bij het veer aangekomen stonden er nog verschillende fietsers te wachten om ook mee over te varen. Veerman Ceel Heijkop kwam met de pont onze kant op en wij mochten al gauw de pont op rijden. Een euro betalen voor de overtocht, nou daar kun je niet

voor overzwemmen!! Ik wilde wat foto's maken, maar er waren mensen op de pont die op weg waren om naar hun kinderen te fietsen naar Aalst en die zei: "Ga jij er ook maar bij staan, want anders kom je nooit op de foto, ik zal de foto's wel maken." Fijne mensen om die zomaar te ontmoeten. Aan de kant van Nederhemert staan weer mensen te wachten om naar Zuid te gaan. 'Ja', vertelde veerman Ceel Heijkop: 'een drukke tijd nu om te varen, maar dat is alleen maar fijn'.

Op de dijk nemen wij afscheid van elkaar als groep door te roepen "houdoe, tot de volgende keer". Wat een fijne middag. Ik kan het iedereen aanraden die graag fietst: ga een keer mee. Geen aanmelding gewoon om 13.30 uur bij het dorpshuis, in april 2018 gaan wij weer van start.

Dirk Brugmans

Van de hersteld hervormde kerk

Meditatief

"De bladeren vallen"

'Wij allen vallen af als een blad.' Jesaja 64:6m

Van wijlen ds. F. Bakker

Het is weer de tijd, dat de bladeren vallen. Vele bomen vertonen al hun doodse kaalheid. Naarmate de nachtvorsten komen en de winden waaien moeten de bladeren loslaten. Ondanks hun worstelen met de rukkende wind, loslaten moeten ze. Het zijn dezelfde bladeren die in 't voorjaar zo groen en fris aan de takken ontloken. Nu vallen ze neer om tenslotte te vergaan. En van dat vallend blad gaat een sprake uit. Wie de sprake ervan verstaan heeft, die zegt: 'De dood heeft mij een brief geschreven. Ik las hem op het vallend blad.' Wat er op het vallend blad te lezen staat is niet de taal van wellustige droefgeestigheid of weke romantiek, maar het zijn woorden van pure werkelijkheid, en die werkelijkheid is: de dood. Elk blad dat voor onze voeten neerddarwelt, zegt ons: 'zo moet ge ook eens vallen, o mens, zo moet gij ook eens loslaten waaraan ge nu zo groen en fris zit vastgegroeid'. Want ondanks alle krampachtige pogingen om jong te lijken en jong te doen het is de mens gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel. Eens hebben die bladeren om de wind gelachen. Toen ze nog zo met volle levenskracht aan de takken waren gehecht. Maar nu het herfst is, nu knakken ze af, reeds bij het ruisen van een zachte bries. Eerst komt de lente van het leven en die duurt het langst. Daarin verlangt het jonge leven naar de zomer om zich ten volle te kunnen ontplooiën. Maar vlugger dan wordt gedacht nadert de herfst. En hoe mooi de najaarslanen ook kunnen zijn, het leven wordt snel lijk afgesneden. Gelijk het gras is ons kortstondig leven, gelijk een blad, dat in 't najaar loslaten en vallen moet. "Wij allen - zegt de Schrift - vallen af als een blad". Wij allen. Of we nog staan in het voorjaar van het ontluikende leven, of dat we nog delen in zomerse pracht, wij allen moeten vallen als een blad van de boom. Ziet ge de bladeren vallen? Ziet ge ze liggen in uw tuin en voor uw deur? Vertreedt ze niet achteloos, want ieder

blad spreekt van uw levenseinde. Ieder blad zegt u: "zoals ik moest loslaten, zo moet gij straks loslaten; zoals ik ben gevallen, zo moet gij straks vallen". Het is wel zeer tragisch, dat ons leven vergeleken moet worden met een blad van de boom. Ons menselijk leven, dat zo volmaakt begon in het paradijs en dat krachtens de verbinding aan God, de Levensbron, niets dan eeuwige groei en bloei beloofde. Als we er op letten dat de mens geschapen is om te leven en niet om te sterven, dan spreekt het vallende blad niet alleen van onze vergankelijkheid, maar tegelijk ook van onze schuld. Want de broosheid van ons leven heeft een oorzaak. Vergankelijkheid en schuld zijn van elkaar niet te scheiden. In dit verband staan deze woorden ook in de Heilige Schrift. Immers, voordat Jesaja heeft gezegd dat wij allen als een blad zullen vallen, heeft hij ook gezegd: "Wij allen zijn als een onreine en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijke kleding". Dan volgt er: "Wij allen vallen af als een blad". En direct daarop staat er: 'onze misdaden voeren ons henen weg als een wind'. Tussen de woorden onrein en misdaden lezen we dus van onze vergankelijkheid des levens. Dat we sterven moeten is derhalve niet alleen een klacht, maar het is tegelijk ook een aanklacht. Namelijk een zelfaanklacht, omdat de mens door zijn zonde de dood zelf heeft veroorzaakt. Wij moeten het leven loslaten omdat we in Adam de Bron van het leven hebben losgelaten. Wij moeten vallen omdat we in Adam gevallen zijn. Als wij dat nu maar leren aan deze zijde van het graf, als de klacht van het vallend blad nu maar een zelfaanklacht mag worden. Als we nu maar, voordat wij moeten loslaten en vallen, verstaan mogen dat de oorzaak ligt in onze onreinheid en misdaden. Wij moeten erkennen, dat ons leven straks wordt afgesneden, want niemand redt zijn ziel van 't graf. Zalig echter, als we leren sterven voor de dag van onze dood. Sterven aan onszelf, zodat de oude mens met al zijn begeerlijkheid gekruisigd wordt. Dan wordt er een leven afgesneden voordat wij sterven moeten. Een leven van onreinheid en misdaden. En wie zo wordt afgesneden van de

wortel van de eerste Adam, die om zijn zonde moest sterven, hij wordt ook overgeplant in de wortel van de tweede Adam, Die om Zijn gerechtigheid eeuwig leeft. Voor wie dat heeft geleerd, in welke mate ook, spreekt het vallende blad niet alleen van de dood, maar ook van een doorgang tot het eeuwige leven. Laat dan de bladeren vallen, als het leven Christus was dan is het sterven gewin. Maar hier is een verstandelijk weten niet genoeg. Wij zullen haar aan deze zijde in de persoonlijke beleving moeten weten, dat ons zondig bestaan in beginsel de doodssteek heeft ontvangen, zodat we nergens meer leven kunnen vinden buiten Christus de Levenswortel. Wat zegt u dan het vallend blad? Spreekt het u van een doorgang tot het eeuwige leven? Of van een ingang in de eeuwige dood? Amen.

**Wat wij geloven en belijden
De Nederlandse Geloofsbelijdenis
(Guido de Brès)**

Artikel 4 CANONIEKE BOEKEN DER HEILIGE SCHRIFT

Wij vervatten de Heilige Schrift in twee Boeken, des Ouden en des Nieuwen Testaments, welke zijn canonieke Boeken, waar niets tegen valt te zeggen. Deze worden aldus geteld in de Kerke Gods. De boeken des Ouden Testaments: de vijf boeken van Mozes, te weten Genesis, Éxodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium; het boek van Jozua, der Richteren, Ruth, twee boeken van Samuël, en twee boeken der Koningen, twee boeken der Kronieken, genaamd Paralipomenon, het eerste van Ezra, Nehémia, Esther, Job, de Psalmen van David, drie boeken van Sálomo, namelijk de Spreuken, de Prediker, en het Hooglied; de vier grote profeten, Jesaja, Jeremía (met deszelfs Klaagliederen*), Ezechiël en Daniël, en voorts de andere twaalf kleine profeten, namelijk Hoséa, Joël, Amos, Obadja, Jona, Micha, Nahum, Hábakuk, Zefánja, Haggaï, Zacharía, Maleáchi. Het Nieuwe Testament: de vier evangelisten, Matthéüs, Markus, Lukas, Johannes; de Handelingen der apostelen, de veertien brieven van den apostel Paulus, te weten aan de Romeinen, twee aan de Korinthiërs, aan de Galaten, aan de Eféziërs, aan de Filippenzen,

aan de Kolossenzen, twee aan de Thessalonicenzen, twee aan Timótheüs, aan Titus, aan Filémon, aan de Hebreeën; de zeven brieven der andere apostelen, te weten de brief van Jakobus, twee brieven van Petrus, drie van Johannes, de brief van Judas, en de Openbaring van den apostel Johannes.

Voor de jeugd en de kinderen

“De Schotse prinses.”

Onderstaand verhaal werd verteld door Ds. Lachlan Mackenzie aan het eind van een preek over de bekende tekst “Zie ik sta aan de deur en ik klop. (Openbaring 3 vers 20a.) Dan begrijpen jullie vast de bedoeling.

Op een dag, waarop een prinses 21 jaar werd, zei haar vader, die al weduwnaar was: Mijn dochter, ik heb alle edele jonge mannen voor een week van een feestelijke aangelegenheid uitgenodigd, en ik wil dat jij in die week, je hand aan één van hen, ten huwelijk geven zal. Terwijl de jonge prinses zich aan het kleden was voor de eerste dag der feestelijkheden en met haar dienstboden in haar kleedkamer was, werd een luid kloppen op de achter deur van de hofuin gehoord. Toen één van de dienstknechten ging kijken, wie daar toch zo'n lawaai maakte, vond hij een bedelaar met krukken aan de deur, die ernstig en dringend verzocht om de prinses te spreken. De bedelaar zei, dat hij niet eerder weg zou gaan, voor dat hij de prinses gesproken had. Maar de dienaar wierp de deur voor zijn neus dicht. Hierop nam de bedelaar zijn krukken en sloeg er zo hard mee op de deur, dat de prinses het in haar kleedkamer hoorde en vroeg wat er toch gaande was. Hierop hoorde zij, dat een arme kreupele bedelaar haar wilde spreken. "Zeer goed", antwoordde zij, "ik kom, zeg hem even te wachten". Toen de prinses naar de deur ging gevolgd door een stoet dienstknechten en dienstmaagden, zag zij de bedelaar en vroeg hem vriendelijk wat hij wilde. De bedelaar boog zich en nam haar hand zeggende: "Ik ben heden gekomen, om u ten huwelijk te vragen". De prinses keek hem een ogenblik diep in de ogen en zei: "Zeer goed, hier is mijn hand". Toen zei de bedelaar: "En wanneer zal ons huwelijk gesloten worden?" Hierop antwoordde de prinses: "Vandaag over een jaar". Daarna verdween de bedelaar en ieder amuseerde zich met wat de

prinses gezegd had. Maar gedurende de week van de feestelijkheden veranderde dit, want de prinses, hoewel menigmaal ten huwelijk gevraagd, wees alle aanzoeken af, met de woorden: "Ik heb mijn hand en hart al aan iemand gegeven". Tenslotte kwam haar vader dit ter ore en vernam, dat zij haar hand aan een kreupele bedelaar had gegeven. Op een vraag, of dit alzo was, antwoordde zij heel beslist, dat dit zo was en dat zij niet meer wilde veranderen. Gedurende het hele jaar, smeekte haar vader, die gedachte uit haar hoofd te zetten, dat zij met haar woord aan de bedelaar gegeven, gebonden was, maar alles was tevergeefs. Haar antwoord was: "Ik heb hem mijn hand en hart gegeven en het zal alles in orde komen". Het jaar ging voorbij. Er werden geen voorbereidingen voor een bruiloft getroffen, want de kasteelheer had besloten, dat zijn dochter nooit de bedelaar huwen zou. Op een dag, precies een jaar na het wonderlijke gebeuren, zei de kasteelheer tot zijn dochter: "Je ziet mijn kind, er is niemand gekomen. Maak mij gelukkig en vergeet je vreemde gelofte". Zij antwoordde hem echter:

"Vader, hij zal komen!" En niet lang daarna, werd een grote stoet gezien, die de laan naar het kasteel opkwam. Het was een schare ridders, op schitterende paarden, omringd door voetvolk en muzikanten. Voorop reed een koninklijk figuur. Toen de stoet de trappen van het kasteel bereikt had, sprong deze van zijn paard, en nam de prinses in zijn armen. En de omstanders riepen verbaasd: "Het is de zoon van de koning!!". Ja, het was de kroonprins. Hij had zich twaalf maanden geleden als bedelaar verkleed en om de hand van de prinses gevraagd. Niemand had hem herkend, behalve de prinses. Ondanks zijn krukken en lompen, had zij in hem, de zoon des konings herkend, en hem haar jawoord gegeven.

Nieuwsbrief huisartsenpraktijk

Nieuwsbrief Huisartsenpraktijk van den Dool, Nederhemert - september 2017

Per 1 September hebben ons aangesloten bij een grote groep apotheekhoudende huisartsen, die ons meer ondersteuning kunnen bieden bij de veranderende markt. Hierbij zijn er ook afspraken gemaakt met een andere groothandel voor de inkoop van de medicatie.

We hopen we u hiermee een betere service te kunnen bieden

Dit heeft tot gevolg dat er wel het een en ander gaat veranderen:

- Een aantal artikelen worden vervangen omdat Brocacef deze niet in het assortiment heeft. In het begin zal dat even wat ongemakkelijk zijn maar we denken dat het op termijn beter gaat worden.
- We gaan een hoofdlabel gebruiken. Dat wordt Teva Pharmachemie. Dat houdt in dat we zoveel mogelijk 1 producent voor de geneesmiddelen aan willen houden. Indien de verzekering een voorkeurs artikel van een andere producent aanwijst zullen we dat volgen.
- De apotheek krijgt de bestelde medicatie bij de groothandel s' nachts geleverd. Hierdoor kan de chronische medicatie pas een dag later klaar gezet worden.
- Vandaag besteld overmorgen ofwel na 2 werkdagen in huis. Wilt u hier bij het bestellen rekening mee houden?

Proactief herhalen

Al enige tijd zijn we aan het werk met een proactief herhaal programma. Hierbij worden chronische medicijnen automatisch elke maand of iedere 3 maanden voor u klaar gezet. Indien u van deze service gebruik wilt maken horen we het graag.

Nieuwe medewerkers:

Tijdens de vakantieperiode hebben we samen gewerkt met:

- Waarnemend huisarts **De heer W. Hendriks**
- Doktersassistente **Anne Timmermans**
- Apothekersassistente **Janneke van Osch**. Janneke van Osch blijft het komende jaar voor tenminste 1 dag in de week bij ons werken.

Mevrouw Helen Kraak is de nieuwe huisarts in opleiding.

Zij stelt zichzelf aan u voor:

Graag zou ik mij aan u willen voorstellen. Mijn naam is Helen Kraak, ik ben 30 jaar en vanaf 4 september ben ik werkzaam als huisarts in opleiding in de praktijk van dr. van den Dool in Nederhemert. Ik ben opgegroeid in Kampen en voor mijn studie naar Utrecht verhuisd, waar ik nog steeds samen met mijn man woon. Voordat ik aan de opleiding geneeskunde begon heb ik eerst een aantal jaren biomedische wetenschappen gestudeerd. Na mijn geneeskunde opleiding heb ik ervaring opgedaan als basisarts in een verpleeghuis. Ook de opleiding tot huisarts volg ik nu vanuit Utrecht. Het eerste jaar van deze opleiding heb ik met veel plezier in Scherpenzeel gewerkt. Afgelopen jaar heb ik grotendeels in Gelre ziekenhuizen in Apeldoorn doorgebracht op verschillende afdelingen. Ik kijk er naar uit om weer in de huisartsenpraktijk aan de slag te gaan en mijn laatste opleidingsjaar in Nederhemert te starten. Op maandag, woensdag en vrijdag ben ik aanwezig in de praktijk. Tot ziens in de spreekkamer!

Daphne Wigmans is stagiaire doktersassistente van het Willem 1 college en start ook in september en komt dit schooljaar op woensdag en donderdag bij ons stage lopen.

Op onze website komen de foto's van de nieuwe medewerkers te staan.

De website

Omdat we weg gaan bij Praktijkplus zal onze website ook wat veranderingen ondergaan.

De web agenda blijft, u kunt hiervoor 24 uur per dag zelf inloggen in de agenda van de praktijk via onze website. Ook blijft het mogelijk om via onze website chronische medicatie te herhalen.

Meer informatie over wat dit inhoudt kunt u lezen op: www.huisartsvandendool.nl

Met een hartelijke groet,

Alle medewerkers huisartsenpraktijk van den Dool

Rouwberichten

Op 2 juli 2017 overleed

Lena van Dam - Vuik

In de leeftijd van 80 jaar

Laatst gewoond hebbend: Ormelingsstraat 16

Op 15 augustus 2017 overleed

Wilhelmus Klaas Bruin

Sinds 2008 weduwnaar van Neeltje Bruin - Plugge

In de leeftijd van 84 jaar

Laatst gewoond hebbend: Maasdijk 3

Op 6 september 2017 overleed

Anna van de Laar – Dekkers

Sinds 8 juli 2011 weduwe van Gerrit van de Laar

In de leeftijd van 94 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zorgcentrum Het Zonnelied te
Ammerzoden

Op 16 september 2017 overleed

Willemke Keijnemans – van den Heuvel

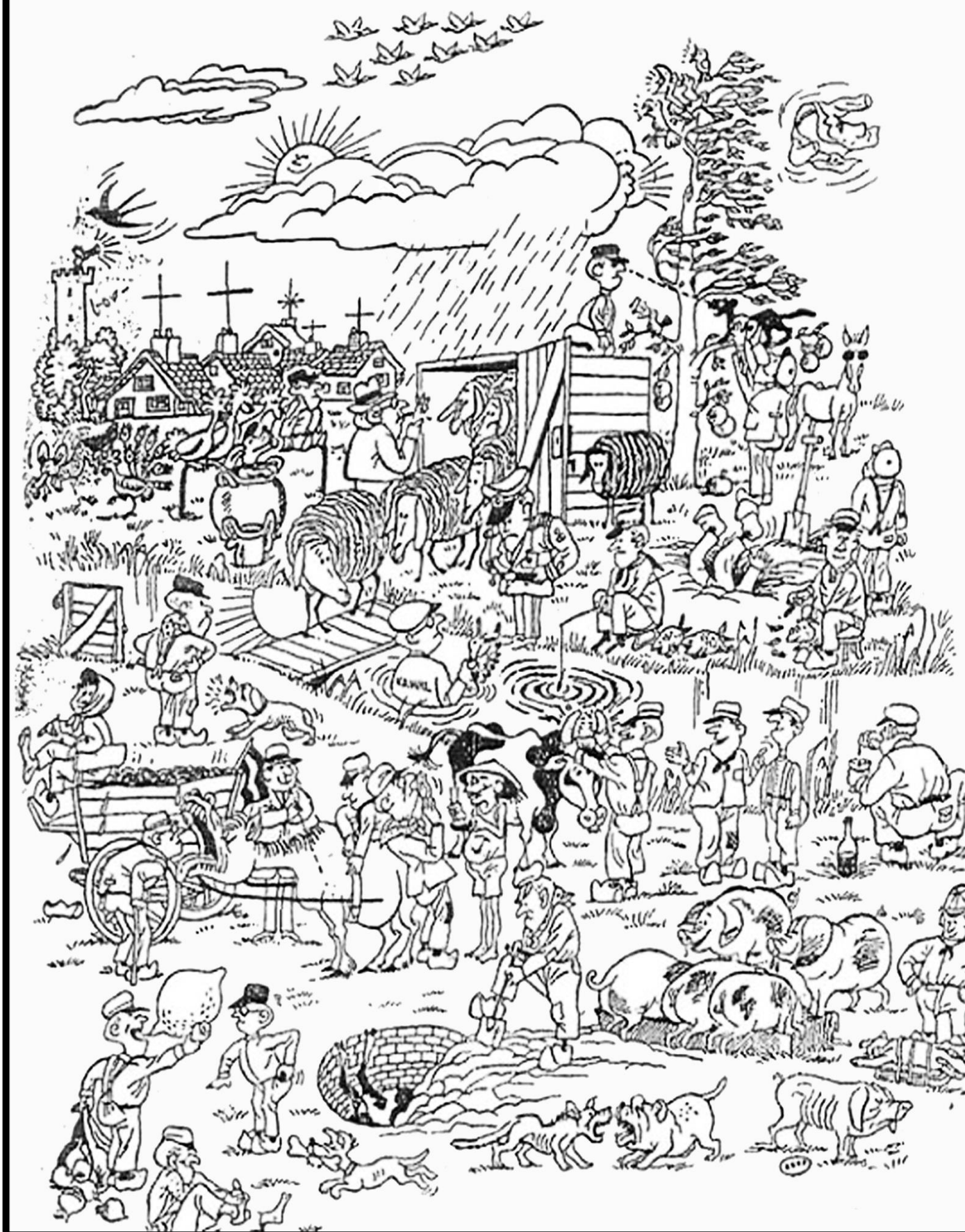
Echtgenote van Katrinus Keijnemans

In de leeftijd van 81 jaar

Laatst gewoond hebbend: Maasdijk 4

Kleurplaat

Om te kleuren.... ook voor volwassen kleurlijfhobbers!
Herken je tijdens het kleuren ook de spreekwoorden?

Inhoudsopgave

Colofon en voorwoord	01
Nieuwtjes van de dorpsraad	02-03
Onze kleinste Hèmersen	04-07
Van boom tot droom	08-09
Quizavond Oranjetrouw	09
Bakkerij Van Horssen in Nederhemert	11
30 jaar metaaldraaij Brien	12
Jonge pompoenkwekers	13
Een jonge ponymenster	15
Getrouwd!	16-19
Huwelijkscadeau gaat viraal	20-21
Klussen in Hongarije	22-23
Oud-inwoonster van Nederhemert	25-28
Boekpresentatie Fia Oomen	29
Oud-inwoner van Nederhemert	31-33
Flitsen uit het verleden III	35
Afscheid van de dorpsdichter	37
Herinneringen aan de Rijswaard	39-41
De baakster van Nederhemert	43-45
Open dag op de 'Ambachtshof'	47-49
Een eilander vertelt	50-51
Zwerfkast als inspiratiebron	52-53
Huizen met een naam: 'De Steeg'	53
Aan boord van de 'Verwachting'	55-57
Wist u dat.....	57
Nieuwe bewoners	59
50 jaar getrouwd!	60-61
Zorg voor de bloembakken	63
Column Jan van Wijk	64-67
Weer thuis: De Kanselbijbel	69
Een 70'er stelt zich voor	71
Een nieuwe bank... / Gedicht: dementie	73
Sail 2017	74-75
Meester Fijan 25 jaar meester!	76-77
Fietsclub TOP fietst er op los	78-79
Van de hersteld hervormde kerk	81-83
Nieuwsbrief huisartsenpraktijk	85
Rouwberichten	86
Kleurplaat	87
Inhoudsopgave	88